

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ
ΣΕ 35 ΧΩΡΕΣ

ΤΖ. Π. ΝΤΙΛΕΪΝΙ

ΤΟ

ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ

ΚΟΡΙΤΣΙ

ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΟ
ΘΡΙΛΕΡ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: THE GIRL BEFORE
Από τις Εκδόσεις Ballantine Books, Νέα Υόρκη 2017

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το προηγούμενο κορίτσι**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: JP Delaney

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Αναστάσιος Αργυρίου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαρία Σεβαστιάδου
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Δημήτρης Χαροκόπος
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχατά

© JP Delaney, 2017

This translation published by arrangement with Ballantine Books,
an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC.

© Σχεδιασμός εξωφύλλου: www.asmithcompany.co.uk

© Φωτογραφιών εξωφύλλου: James Brittain/Corbis/Getty images

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

Πρώτη έκδοση: Φεβρουάριος 2017, 5.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1127-9

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1128-6

*Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο
αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

© JP Delaney, 2017/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

ΤΖ. Π. ΝΤΙΛΕΪΝΙ

ΤΟ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ
ΚΟΡΙΤΣΙ

Μετάφραση:
Αναστάσιος Αργυρίου

Ο κύριος Ντάρκγουντ, που κάποτε του άρεσαν οι ρομαντικές ιστορίες αγάπης κι ό,τι σχετικό με αυτές, είχε βαρεθεί πλέον αυτό το θέμα. Γιατί επαναλαμβάνονται πάντα τέτοιοι ερωαστές; Δεν κουράζονται ποτέ να ακούνε τον εαυτό τους να μιλάει;

Ιβ Ότενμπεργκ, *The Widow's Opera*

Όπως όλοι οι εθισμένοι, οι δολοφόνοι με υπογραφή λειτουργούν βάσει σεναρίου, επιδεικνύουν επαναλαμβανόμενη συμπεριφορά σε βαθμό εμμονής.

Ρόμπερτ Ντ. Κέπελ και Ουίλιαμ Τζ. Μπάινς,
Signature Killers

Μπορεί να λέμε πως ο ασθενής δε θυμάται τίποτε απ' όσα έχει ξεχάσει και καταπιέσει, αλλά το πραγματοποιεί. Το επαναλαμβάνει όχι ως μνήμη, αλλά ως πράξη. Το επαναλαμβάνει χωρίς, φυσικά, να γνωρίζει ότι το κάνει.

Σίγκμουντ Φρόιντ, *Ανάμνηση, επανάληψη, επεξεργασία*

Ο θαυμασμός μου για τις εικόνες που επαναλαμβάνονται ενισχύει την πίστη μου ότι συχνά ζούμε τη ζωή μας βλέποντας και όχι παρατηρώντας.

Άντι Γουόρχολ

1. Παρακαλώ, κάνε μια λίστα με οτιδήποτε θεωρείς βασικό στη ζωή σου.

Τότε: Έμα

Είναι ένα υπέροχο διαμερισμάκι, λέει ο μεσίτης με σχεδόν ειλικρινή ενθουσιασμό. Κοντά στα πάντα. Κι έχει κι αυτό το ιδιωτικό ταρατσάκι. Θα μπορούσε άνετα να χρησιμοποιηθεί σαν βεράντα, κατόπιν συναίνεσης του ιδιοκτήτη, φυσικά.

Ωραία, συμφωνεί ο Σάιμον, προσπαθώντας να μη συναντήσει το βλέμμα μου. Κατάλαβα πως το διαμέρισμα ήταν χάλια με το που μπήκα και είδα αυτό το ταρατσάκι κάτω από ένα από τα παράθυρα. Και ο Σάι το ίδιο πιστεύει, αλλά δε θέλει να το πει στον μεσίτη ή τουλάχιστον όχι αμέσως, για να μη φανεί αγενής. Ίσως ελπίζει πως αν καθίσω και ακούσω αρκετή ώρα τις ανοησίες αυτού του ανθρώπου, θα αλλάξω γνώμη. Ο μεσίτης είναι ο τύπος του Σάιμον: έξυπνος, θρασύς, ενθουσιώδης. Πιθανόν να διαβάζει το περιοδικό για το οποίο εργάζεται ο Σάιμον. Άρχισαν να μιλούν για αθλητικά προτού ακόμη ανέβουμε τη σκάλα.

Και από δω το υπνοδομάτιο, λέει ο μεσίτης. Με άπλετο...

Δε μας κάνει, τον διακόπτω, σταματώντας την κωμωδία. Δεν κάνει για μας.

Ο μεσίτης σηκώνει τα φρύδια. Δεν έχετε την πολυτέλεια να είστε επιλεκτική σ' αυτή την αγορά, αντιγυρίζει. Το διαμέ-

ρισμα θα έχει κλείσει έως το απόγευμα. Το είδαν πέντε άτομα σήμερα, και ακόμα δεν έχει ανέβει στην ιστοσελίδα μας.

Δεν είναι αρκετά ασφαλές, του αποκρίνομαι ανέκφραστα. Πάμε;

Υπάρχουν κλειδαριές σε όλα τα παράθυρα, λέει, καθώς και σύρτες στην πόρτα. Φυσικά μπορείτε να βάλετε και συναγερμό αν σας απασχολεί ιδιαίτερα η ασφάλεια. Δε νομίζω να φέρει αντίρρηση ο ιδιοκτήτης.

Τώρα μιλάει και κοιτάζει τον Σάιμον. *Ιδιαίτερα η ασφάλεια.* Θα μπορούσε κάλλιστα να πει: *Λίγο δύσκολη μας βγήκε η προγκιπέσα από δω;*

Θα περιμένω έξω, λέω κάνοντας μεταβολή.

Συνειδητοποιώντας την γκάφα του, ο μεσίτης προσθέτει: Αν σας προβληματίζει η περιοχή, πρέπει να ψάξετε δυτικότερα.

Το έχουμε κάνει ήδη, αποκρίνεται ο Σάιμον. Όλα είναι εκτός του προϋπολογισμού μας. Εκτός, φυσικά, από αυτά σε μέγεθος σπιτοκόκουτου.

Προσπαθεί να κρύψει τον εκνευρισμό στη φωνή του, αλλά το γεγονός ότι αναγκάζεται να το κάνει με εξοργίζει ακόμα περισσότερο.

Υπάρχει ένα δωάρι στο Κουίνς Παρκ, προσθέτει ο μεσίτης. Λίγο μουντό, αλλά...

Το είδαμε, λέει ο Σάιμον. Τελικά νιώσαμε πως ήταν κάπως κοντά σ' εκείνο το ακίνητο. Ο τόνος της φωνής του δείχνει ξεκάθαρα πως με το νιώσαμε εννοεί «εκείνη ένιωσε».

Υπάρχει κι ένα στον τρίτο όροφο στο Κίλμπουρν...

Κι αυτό το είδαμε. Υπήρχε μια υδρορροή δίπλα σ' ένα από τα παράθυρα.

Ο μεσίτης δείχνει μπερδεμένος. Μπορεί να σκαρφάλωνε κάποιος, εξηγεί ο Σάιμον.

Λοιπόν, ακόμα δεν έχουν βγει πολλά ακίνητα στην αγορά. Μήπως να περιμένατε λίγο;

Ο μεσίτης σαφώς έχει καταλάβει ότι μαζί μας χάνει τον χρόνο του. Αρχίζει κι αυτός να κινείται διακριτικά προς την πόρτα. Πηγαίνω και στέκομαι έξω στο κεφαλόσκαλο, ώστε να μη με πλησιάσει.

Έχουμε πει ήδη στον ιδιοκτήτη του σπιτιού μας ότι φεύγουμε, ακούω τον Σάιμον να λέει. Μας τελειώνουν οι επιλογές. Χαμηλώνει τη φωνή του. Κοίτα, φίλε... Μας λήστεψαν. Πριν από πέντε εβδομάδες. Μπήκαν δύο τύποι και απείλησαν την Έμα με μαχαίρι. Καταλαβαίνεις λοιπόν γιατί είναι έτσι νευρική.

Ω, αποκρίνεται ο μεσίτης. Γαμώτο. Αν έκανε κανείς κάτι τέτοιο στο κορίτσι μου, δεν ξέρω πώς θα αντιδρούσα. Άκου, μπορεί να είναι κάπως παρατραβηγμένο, αλλά... Η φωνή του σβήνει.

Ναι; λέει ο Σάιμον.

Σας ανέφερε κανείς από το γραφείο τον Αριθμό Ένα της Οδού Φόλγκεϊτ;

Δε νομίζω. Είναι κάτι που βγήκε τώρα;

Όχι ακριβώς.

Ο μεσίτης δείχνει να αμφιταλαντεύεται για το αν θα συνεχίσει.

Είναι, όμως, διαθέσιμο; Επιμένει ο Σάιμον.

Τεχνικά, ναι, απαντάει ο μεσίτης. Και είναι υπέροχο σπίτι. Πραγματικά υπέροχο. Άλλης κατηγορίας από αυτό. Αλλά ο ιδιοκτήτης... Πολύ ευγενικά θα τον χαρακτηρίζα *ιδιαίτερο*.

Σε ποια περιοχή; ρωτάει ο Σάιμον.

Στο Χάμπστεντ, λέει ο μεσίτης. Δηλαδή πιο κοντά στο Χέντον. Αλλά είναι πολύ ήσυχα.

Εμ; φωνάζει ο Σάιμον.

Επιστρέφω μέσα. Θα μπορούσαμε να του ρίξουμε μια ματιά, λέω. Δεν είμαστε και πολύ μακριά.

Ο μεσίτης γνέφει καταφατικά. Θα περάσω από το γρα-

φείο, λέει, να δω λίγο τις λεπτομέρειες. Έχει περάσει καιρός από την τελευταία φορά που το έδειξα. Δεν είναι σπίτι που ταιριάζει σε πολλούς. Αλλά για σας πιστεύω πως είναι ιδανικό. Με συγχωρείτε, δεν υπονοούσα κάτι.

Τώρα: Τζέιν

Α-υτό είναι το τελευταίο». Η Καμίλα, η μεσίτρια, χτυπάει ρυθμικά τα δάχτυλά της στο τιμόνι του μικρού Smart. «Όπότε, πραγματικά ήρθε η ώρα να αποφασίσουμε».

Αναστενάζω. Το διαμέρισμα που είδαμε μόλις, σ' ένα ρημαγμένο συγκρότημα λίγο πέρα από τη λεωφόρο Γουέστ Εντ, είναι το μοναδικό για τα χρήματα που διαθέτω. Και πάνω που είχα πείσει τον εαυτό μου πως ήταν εντάξει –αγνοώντας την ξεφλουδισμένη ταπετσαρία, τη φαγητίλα από το αποκάτω διαμέρισμα, το στενόχωρο υπνοδωμάτιο και τη μούχλα στο μη αεριζόμενο μπάνιο– άκουσα ένα κουνδούνι να χτυπάει κάπου κοντά, ένα από αυτά τα παλιομοδίτικα κουνδούνια, και το μέρος γέμισε ξαφνικά παιδικές φωνές. Πήγα στο παράθυρο και βρέθηκα να κοιτάζω ένα σχολείο ακριβώς από κάτω. Μπορούσα στην κυριολεξία να δω τη γεμάτη παιδιά αίθουσα και τα χάρτινα κουνελάκια και τις χήνες που ήταν κολλημένα στα παράθυρα. Ένας σουβλερός πόνος διαπέρασε το στομάχι μου.

«Λέω να πάω πάσο σ' αυτό...» καταφέρνω να πω.

«Αλήθεια;» Η Καμίλα φαίνεται να εκπλήσσεται. «Το σχολείο φταίει; Οι προηγούμενοι ενοικιαστές είπαν ότι τους άρεσε ο θόρυβος των παιδιών που έπαιζαν».

«Μάλλον όχι τόσο πολύ ώστε να μείνουν...» Κάνω μεταβολή. «Πάμε;»

Τώρα η Καμίλα μένει σιωπηλή και μας πηγαίνει πίσω στο γραφείο της. Κάποια στιγμή λέει: «Αν δε σ' άρεσε τίποτε απ' όσα είδαμε σήμερα, ίσως πρέπει να ανεβάσεις το ποσό».

«Δυστυχώς, το ποσό δεν αλλάζει με τίποτα», της αποκρίνομαι ανέκφραστα κοιτάζοντας από το παράθυρο.

«Τότε θα πρέπει να είσαι λιγότερο επιλεκτική...» αντιγυρίζει δηγκτικά.

«Σχετικά με το τελευταίο. Έχω... προσωπικούς λόγους για τους οποίους δεν μπορώ να μείνω δίπλα σε σχολείο. Όχι αυτήν τη στιγμή».

Βλέπω τα μάτια της να χαμηλώνουν στην κοιλιά μου, ακόμα λίγο πλαδαρή από την εγκυμοσύνη, και να γουρλώνουν καθώς κάνει τον συνειρμό. «Ω...» λέει. Η Καμίλα δεν είναι τόσο στον κόσμο της όσο δείχνει, και είμαι ευγνώμων γι' αυτό. Δεν υπάρχει λόγος να της το κάνω λιανά.

Αντιθέτως, φαίνεται να παίρνει μιαν απόφαση.

«Κοίτα... Υπάρχει ακόμα ένα μέρος. Δεν επιτρέπεται να το δείχνουμε χωρίς την άδεια του ιδιοκτήτη, αλλά καμιά φορά το κάνουμε. Κάποιοι φρικάρουν, αλλά εγώ το βρίσκω υπέροχο».

«Υπέροχο σίτι για τα λεφτά που διαθέτω; Δε φαντάζομαι να πρόκειται για κάποιο πλωτό, ε;»

«Όχι, για όνομα του Θεού... Ακριβώς το αντίθετο. Είναι ένα μοντέρνο κτίριο στο Χέντον. Μια μονοκατοικία – με μόνο ένα υπνοδωμάτιο, αλλά πολύ ευρύχωρο. Ιδιοκτήτης είναι ο αρχιτέκτονας. Στην πραγματικότητα είναι σχετικά διάσημος. Ψωνίζεις ποτέ ρούχα από το Wanderer;»

«Το Wanderer...» Στην προηγούμενη ζωή μου, τότε που είχα λεφτά και κανονική, καλοπληρωμένη δουλειά, πήγαινα καμιά φορά στο κατάστημα Wanderer στην Μποντ Στριτ, έναν τρομακτικά μινιμαλιστικό χώρο όπου ελάχιστα πανά-

κρίβα φορέματα ήταν απλωμένα σε μαρμάρινες πλάκες σαν παρθένες έτοιμες για θυσία, ενώ οι πωλήτριες ήταν όλες ντυμένες με μαύρα κιμονό. «Μερικζές φορέζ. Γιατί;»

«Όλα τα καταστήματα τα σχεδιάζει η Εταιρεία Monkford. Τον αποκαλούν τεχνομινιμαλιστή ή κάτι παρόμοιο. Διαθέτουν πολλά κρυφά ηλεκτρονικά συστήματα, μα κατά τα άλλα είναι τελείως γυμνά». Μου ρίχνει ένα βλέμμα. «Θα πρέπει να σε προειδοποιήσω. Κάποιοι βρίσκουν το στιλ του κάπως... ανστηρό».

«Δεν έχω πρόβλημα με αυτό».

«Και...»

«Ναι;» λέω όταν δε συνεχίζει.

«Δεν πρόκειται για απλό ενοικιαστήριο συμβόλαιο...» μου απαντάει διστακτικά.

«Δηλαδή;»

«Νομίζω», λέει, βγάζοντας φλας και περνώντας στην αριστερή λωρίδα, «πως είναι καλύτερο να πάμε πρώτα στο σπίτι, να δούμε αν σ' αρέσει. Τότε θα σου πω και για τα μειονεκτήματα».

Τότε: Έμα

Μάλιστα λοιπόν, το σπίτι είναι καταπληκτικό. Θαυμάσιο, συγκλονιστικό, απίστευτο. Δεν υπάρχουν λόγια να το περιγράψει κανείς.

Ο δρόμος έξω δε σε προετοιμάζει για τίποτε απ' όλα αυτά. Δύο σειρές μεγάλα συνηθισμένα κτίρια, με το βικτοριανό κόκκινο τούβλο και τα μεγάλα παράθυρα που συναντάει κανείς σε όλο το βόρειο Λονδίνο, σκαρφαλωμένα στον λόφο του Κρίκλγουντ σαν αποκόμματα από εφημερίδα, καθένα πανομοιότυπο με το διπλανό του. Μόνο η μπροστινή πόρτα και τα μικρά κόκκινα παράθυρα από πάνω τους διαφέρουν.

Στο τέρμα, στη γωνία, υπάρχει ένας φράχτης. Πέρα από αυτόν μπορώ να δω ένα χαμηλό, μικρό οικοδόμημα, έναν συμπαγή κύβο από ανοιχτόχρωμη πέτρα. Κάποια οριζόντια μακρόστενα τζάμια, τοποθετημένα φαινομενικά τυχαία, είναι η μόνη ένδειξη πως αυτό είναι σπίτι και όχι ένα γιγάντιο πρες παπιέ.

Ποπό... λέει ο Σάμιον δύσπιστα. Αυτό είναι;

Αυτό είναι, απαντάει εύθυμα ο μεσίτης. Ο Αριθμός Ένα της Οδού Φόλγκεϊτ.

Μας πηγαίνει από το πλάι, σε μια ζωηρόχρωμη πόρτα στον τοίχο. Δε φαίνεται να υπάρχει κουδούνι – στην πραγματικό-

τητα δε βλέπω ούτε πόμολο ούτε γραματοκιβώτιο. Ούτε όνομα, τίποτα που να μαρτυρά ότι κάποιος μένει μέσα. Ο μεσίτης σπρώχνει την πόρτα, η οποία ανοίγει εύκολα.

Ποιος μένει εδώ τώρα; ρωτάω.

Αυτήν τη στιγμή κανένας. Παραμερίζει για να περάσουμε.

Και γιατί δεν είναι κλειδωμένο τότε; λέω νευρικά, διστάζοντας να προχωρήσω.

Ο μεσίτης χαμογελάει πονηρά. Ήταν, απαντάει. Έχω ψηφιακό κλειδί στο κινητό μου. Μια εφαρμογή που ελέγχει τα πάντα. Το μόνο που έχω να κάνω είναι να αλλάξω το «Μη κατειλημμένο» σε «Κατειλημμένο». Ύστερα όλα γίνονται αυτόματα – οι αισθητήρες του σπιτιού αναγνωρίζουν τον κωδικό και με αφήνουν να μπω. Αν φοράω ψηφιακό βραχιόλι, δε χρειάζομαι καν το κινητό.

Πλάκα κάνεις, αποκρίνεται ο Σάιμον κοιτάζοντας εντυπωσιασμένος την πόρτα. Μου έρχεται να βάλω τα γέλια με την αντίδρασή του. Για τον Σάιμον, που λατρεύει οτιδήποτε το ηλεκτρονικό, η ιδέα ενός σπιτιού που ελέγχεται από κινητό είναι το καλύτερο δώρο που θα μπορούσαν να του κάνουν.

Περνάω σ' έναν μικρό προθάλαμο ελάχιστα μεγαλύτερο από ντουλάπα. Είναι υπερβολικά μικρός για να στεκόμαστε εκεί αφότου μπαίνει και ο μεσίτης, οπότε, δίχως άδεια, προχωράω πιο μέσα.

Αυτήν τη φορά εγώ είμαι αυτή που εντυπωσιάζεται. Είναι πραγματικά καταπληκτικό. Πελώρια παράθυρα, που βλέπουν σ' έναν μικρό κήπο κι έναν ψηλό πέτρινο φράχτη, λούζουν το εσωτερικό με άπλετο φως. Δεν είναι μεγάλο, αλλά σου δίνει την εντύπωση του ευρύχωρου. Οι τοίχοι και τα πατώματα είναι όλα φτιαγμένα από την ίδια ανοιχτόχρωμη πέτρα. Σκοτίες κατά μήκος της βάσης κάθε τοίχου δίνουν την εντύπωση πως οι τοίχοι αιωρούνται. Και είναι άδεια. Έχει έπιπλα –βλέπω ένα πέτρινο τραπέζι σ' ένα δωμάτιο στη μια πλευρά, κάποιες

εξαιρετικά ντιζαϊνάτες, πανέμορφες καρτέκλες, έναν μεγάλο χαμηλό υφασμάτινο καναπέ στο χρώμα της σκούρας κρέμας— αλλά τίποτε άλλο, τίποτα που να πιάνει το μάτι. Ούτε πόρτες ούτε ντουλάπια ούτε πίνακες ούτε κάσες παραθύρων ούτε προίξες ούτε φώτα, ούτε καν —κοιτάζω γύρω μου σαστισμένη— διακόπτες. Και παρόλο που δε δείχνει εγκαταλειμμένο ή ακατοίκητο, δεν υπάρχει η παραμικρή ακαταστασία.

Ποπό... λέω ξανά. Η φωνή μου βγαίνει παράξενα πνιχτή. Συνειδητοποιώ ότι δεν ακούγεται τίποτε από τον δρόμο. Ο αδιάκοπος θόρυβος της κίνησης του Λονδίνου έχει εξαφανιστεί.

Οι περισσότεροι έτσι αντιδρούν, συμφωνεί ο μεσίτης. Συγγνώμη αν γίνομαι σπαστικός, αλλά ο ιδιοκτήτης επιμένει να βγάζουν όλοι τα παπούτσια. Θα μπορούσατε...;

Σκύβει για να λύσει τα κορδόνια των ακριβών παπουτσιών του. Κάνουμε το ίδιο. Και τότε, λες και η απόλυτη γύμνια του σπιτιού τού έχει πάρει τη μιλιά, αρχίζει να τριγυρίζει με τις κάλτσες, προφανώς το ίδιο γοητευμένος με μας, καθώς εξερευνούμε τον χώρο.

Τώρα: Τζέιν

Είναι πανέμορφο!» λέω. Μέσα το σπίτι είναι κομψό και τέλειο σαν γκαλερί τέχνης. «Απλώς πανέμορφο!»

«Δεν είναι;» συμφωνεί η Καμίλα. Σηκώνει το κεφάλι για να κοιτάξει τους γυμνούς τοίχους, κατασκευασμένους από ακριβή πέτρα στο χρώμα της κρέμας, που υψώνονται δεσπόζοντας έως την οροφή. Στον πάνω όροφο ανεβαίνει κανείς από την πιο απίστευτα μινιμαλιστική σκάλα που έχω δει ποτέ μου. Είναι σαν λαξευμένη σε γκρεμό: αιωρούμενα σκαλιά από ακατέργαστη πέτρα, δίχως κουραστική ή κάτι να κρατηθείς. «Όσο συχνά κι αν έρχομαι εδώ, πάντα μου κόβεται η ανάσα. Την τελευταία φορά έφερα ένα γκρουπ φοιτητών της αρχιτεκτονικής – αυτός είναι κι ένας από τους όρους, θα ήθελα να σου πω: πρέπει να διαθέτεις το σπίτι για επισκέψεις κάθε έξι μήνες. Όλοι, όμως, σέβονται πάρα πολύ τον χώρο. Δεν είναι σαν να έχεις ένα οποιοδήποτε σπίτι και να έρχονται τουρίστες που φτύνουν τσίχλες στο χαλί».

«Ποιος μένει εδώ τώρα;»

«Κανένας. Είναι άδειο σχεδόν έναν χρόνο».

Κοιτάζω στο διπλανό δωμάτιο, αν η λέξη «δωμάτιο» είναι κατάλληλη για έναν ανοιχτό χώρο που δε διαθέτει ούτε πόρτα. Επάνω σ' ένα μακρύτενο πέτρινο τραπέζι υπάρχει ένα

βάζο με τουλίπες, των οποίων τα κατακόκκινα μπουμπούκια έρχονται σε απόλυτη αντίθεση με τη χλωμή πέτρα. «Τότε, πώς βρέθηκαν εδώ τα λουλούδια;» Πάω και αγγίζω το τραπέζι. Ίχνος σκόνης. «Και ποιος το διατηρεί τόσο καθαρό;»

«Μία φορά την εβδομάδα έρχεται μια καθαρίστρια από κάποια εταιρεία. Αυτός είναι ακόμα ένας όρος – πρέπει να την κρατήσεις. Φροντίζει και τον κήπο».

Βαδίζω προς το παράθυρο, που φτάνει έως το πάτωμα. Ούτε η λέξη «κήπος» περιγράφει σωστά αυτό που αντικρίζω. Στην πραγματικότητα πρόκειται για αυλή. Είναι ένας κλειστός χώρος επτά επί δέκα, πλακοστρωμένος με την ίδια πέτρα όπως και το πάτωμα στο οποίο στέκομαι. Ένα μικρό τέλειο παραλληλόγραμμο κομμάτι από κοντοκουρεμένο γρασιδί βρίσκεται κατά μήκος του απέναντι τοίχου. Λουλούδια δεν υπάρχουν. Στην ουσία, αν εξαιρέσουμε το μικροσκοπικό κομμάτι γρασιδιού, δεν υπάρχουν άλλα φυτά και κανενός είδους χρώμα. Το μόνο άλλο χαρακτηριστικό είναι κάποιοι μικροί κύκλοι από γκριζο χαλίκι.

Γυρίζοντας πάλι προς το εσωτερικό, συνειδητοποιώ πως όλος ο χώρος χρειάζεται λίγο χρώμα, λίγη γλυκύτητα. Μερικά χαλιά, ένα ανθρώπινο άγγιγμα, και θα γινόταν πραγματικά πανέμορφος, σαν βγαλμένος από περιοδικό διακόσμησης. Για πρώτη φορά εδώ και αιώνες αισθάνομαι έναν μικρό ενθουσιασμό. Μήπως άλλαξε επιτέλους η τύχη μου;

«Λογικό το βρίσκω», αποκρίνομαι. «Αυτό είναι όλο;»

Η Καμίλα χαμογελάει διστακτικά. «Όταν λέω ένας από τους όρους, εννοώ ένας από τους πιο απλούς. Γνωρίζεις τι σημαίνει περιοριστική συμφωνία;»

Κουνάω το κεφάλι.

«Είναι ένας νομικός όρος που επιβάλλεται επ' αόριστον σε μια ιδιοκτησία, κάτι που δεν ακυρώνεται ακόμα και στην περίπτωση πώλησης του σπιτιού. Συνήθως έχει να κάνει με

κατασκευαστικά δικαιώματα – αν το σπίτι μπορεί να χρησιμοποιηθεί ως επαγγελματική στέγη, τέτοιου είδους πράγματα. Σ' αυτό το σπίτι οι όροι επιβάλλονται στο ενοικιαστήριο, αλλά επειδή αποτελούν και περιοριστικές συμφωνίες, δεν είναι διαπραγματεύσιμοι και δεν μπορούν ν' αλλάξουν. Είναι ένα άκρως αυστηρό συμβόλαιο».

«Για τι πράγμα ακριβώς μιλάμε;»

«Στην ουσία είναι μια λίστα από *πρέπει* και *δεν πρέπει*. Δηλαδή, κυρίως *δεν πρέπει*. Καμία αλλαγή κανενός είδους, εκτός κι αν συμφωνηθεί εκ των προτέρων. Καθόλου χαλιά ή μοκέτες. Καθόλου πίνακες. Καθόλου φυτά σε γλάστρες. Καθόλου διακοσμητικά. Καθόλου βιβλία...»

«Καθόλου βιβλία; Αυτό είναι γελοίο!»

«Όχι φυτά στον κήπο, όχι κουρτίνες...»

«Πώς εμποδίζεις το φως χωρίς κουρτίνες;»

«Τα παράθυρα είναι φωτοευαίσθητα. Σκουραίνουν όταν νυχτώνει».

«Άρα, όχι κουρτίνες... Τίποτε άλλο;»

«Ω, ναι», απαντάει η Καμίλα, αγνοώντας το ειρωνικό μου ύφος. «Υπάρχουν περίπου διακόσιες ρήτρες. Αλλά το μεγαλύτερο πρόβλημα το δημιουργεί η τελευταία».

Τότε: Έμα

Κανένα φωτιστικό εκτός από αυτά που υπάρχουν ήδη, λέει ο μεσίτης. Όχι σκοινιά για άπλωμα ρούχων. Όχι καλάθια αχρήστων. Απαγορεύεται το κάπνισμα. Όχι σουπλά ή πατάκια. Όχι μαξιλαράκια καναπέ, όχι διακοσμητικά...

Αυτό είναι παρανοϊκό, αποκρίνεται ο Σάιμον. Ποιος του δίνει το δικαίωμα;

Τα έπιπλα από το IKEA που αγοράσαμε έκανε εβδομάδες να τα στήσει, γι' αυτό και τα θεωρεί καμάρι του, λες κι έκοψε εκείνος τα δέντρα και τα σκάλισε με το χέρι του.

Σας είπα ότι θα ήταν δύσκολο, συνεχίζει ο μεσίτης σηκώνοντας τους ώμους.

Κοιτάζω το ταβάνι. Μιας και μιλάμε για φώτα, λέω, πώς τα ανάβουμε;

Δεν τα ανάβετε, απαντάει ο μεσίτης. Έχουν υπερηχητικούς αισθητήρες κίνησης. Καθώς κι έναν ανιχνευτή που ρυθμίζει την ένταση ανάλογα με το πόσο έχει νυχτώσει. Είναι η ίδια τεχνολογία που ανάβει τους προβολείς των αυτοκινήτων τη νύχτα. Ύστερα επιλέγετε τη διάθεση που θέλετε από την εφαρμογή. Εργασία, Ήρεμο, Παιχνιδιάρικο και τα λοιπά. Προσθέτει ακόμα και επιπλέον UV ακτίνες τον χειμώνα για την καταπολέμηση της κατάθλιψης. Ξέρετε, σαν αυτά τα φώτα ΕΣΔ.

Βλέπω πως ο Σάιμον έχει εντυπωσιαστεί τόσο πολύ απ' όλα αυτά, ώστε δεν έχει πλέον πρόβλημα με τις απαγορεύσεις του αρχιτέκτονα.

Η θέρμανση, φυσικά, είναι ενδοδαπέδια, συνεχίζει ο μεσίτης, βλέποντας πόσο συνεπαρμένος είναι. Αλλά αντλεί θερμότητα από μια γεώτρηση ακριβώς κάτω από το σπίτι. Κι όλα τα παράθυρα είναι τριπλεξ – το σπίτι είναι τόσο αυτόνομο, που στην ουσία επιστρέφει ενέργεια στο κράτος. Δε θα πληρώσετε ποτέ ξανά λογαριασμό ρεύματος ή θέρμανσης.

Είναι σαν να προσφέρουν στον Σάιμον δωρεάν πορνό. Και η ασφάλεια; ρωτάω κοφτά.

Όλα στο ίδιο σύστημα, απαντάει ο μεσίτης. Δε φαίνεται, αλλά υπάρχει συναγερμός ενσωματωμένος στον εξωτερικό τοίχο. Όλα τα δωμάτια διαθέτουν αισθητήρες – ίδιους με αυτούς που ανάβουν τα φώτα. Και είναι έξυπνο σύστημα. Μαθαίνει εσένα και τη ρουτίνα σου, αλλά αν ανιχνεύσει κάποιον άλλο, ζητάει την έγκρισή σου.

Εμ; φωνάζει ο Σάιμον. Πρέπει να δεις την κουζίνα.

Έχει προχωρήσει στον διπλανό χώρο, σ' αυτόν με το πέτρινο τραπέζι. Στην αρχή δεν αντιλαμβάνομαι πώς κατάλαβε ότι αυτή είναι η κουζίνα. Κατά μήκος του ενός τοίχου υπάρχει ένας πέτρινος πάγκος. Στη μιαν άκρη υπάρχει κάτι που μοιάζει με βρύση, ένας λεπτός ανοξείδωτος σωλήνας που ξεπροβάλλει από την πέτρα. Μια ελαφριά εσοχή από κάτω υπονοεί έναν νεροχύτη. Στην άλλη άκρη υπάρχει μια σειρά από τέσσερις μικρές τρύπες. Ο μεσίτης περνάει το χέρι του πάνω από τη μια. Ξαφνικά ξεπετάγεται μια έντονη φλόγα.

Ταράμ τατάμ! λέει. Τα μάτια της κουζίνας. Και στην πραγματικότητα, ο αρχιτέκτονας προτιμά να αποκαλεί την κουζίνα *τραπεζαρία*. Χαμογελάει σαν να θέλει να δείξει πόσο γελοίο το βρίσκει αυτό.

Τώρα που κοιτάζω πιο προσεκτικά, βλέπω ότι κάποια κομ-

μάτια του τοίχου έχουν κάτι μικρές εγκοπές. Πιέζω μια, και η πέτρα ανοίγει – όχι με ένα κλικ, αλλά με έναν ήχο σαν πνοή. Από πίσω υπάρχει ένα πολύ μικρό ντουλάπι.

Θα σας δείξω τον πάνω όροφο, λέει ο μεσίτης.

Η σκάλα αποτελείται από πέτρινες πλάκες κολλημένες στον τοίχο. Προφανώς δεν είναι ασφαλής για παιδιά, προσθέτει και μας οδηγεί πάνω. Προσέχετε πού πατάτε.

Άσε να μαντέψω, λέει ο Σάιμον. Απαγορεύονται και οι κουπαστές και τα πορτάκια ασφαλείας. Σωστά;

Και τα κατοικίδια, απαντάει ο μεσίτης.

Η κρεβατοκάμαρα είναι εξίσου λιτή με το υπόλοιπο σπίτι. Το κρεβάτι είναι χτιστό – μια πλίνθος από ανοιχτόχρωμη πέτρα με ένα λεπτό στρώμα σαν φουτόν – και το μπάνιο δεν είναι ξεχωριστό, απλώς βρίσκεται πίσω από έναν τοίχο ώστε να υπάρχει ιδιωτικότητα. Αλλά ενώ η γύμνια του κάτω ορόφου ήταν έντονη και νοσοκομειακή, εδώ πάνω επικρατεί μια ηρεμία, μια θαλπωρή.

Είναι σαν πολυτελές κελί φυλακής, λέει ο Σάιμον.

Όπως είπα, δεν είναι για τα περισσότερα γούστα, αποκρίνεται ο μεσίτης. Αλλά αν βρεθεί ο κατάλληλος άνθρωπος...

Ο Σάιμον πιέζει τον τοίχο δίπλα στο κρεβάτι, και ανοίγει ένα άλλο κομμάτι. Μέσα υπάρχει μια γκαρνταρόμπα. Μετά βίας χωρούν μια ντουζίνα ρούχα.

Ένας από τους κανόνες είναι να μην υπάρχει ποτέ τίποτα στο πάτωμα, λέει ο μεσίτης. Όλα πρέπει να είναι στη θέση τους.

Ο Σάιμον συνοφρυώνεται. Και πώς μπορεί να το ξέρει αυτό;

Στο συμβόλαιο επιβάλλονται τακτικές επιθεωρήσεις. Επιπλέον, σε περίπτωση μη συμμόρφωσης με τους κανόνες, η καθαρίστρια πρέπει να ενημερώσει την εταιρεία διαχείρισης.

Αποκλείεται, αντιγυρίζει ο Σάιμον. Είναι σαν να πηγαί-

νουμε πάλι σχολείο. Δε θα καθίσω να μου τη λέει κάποιος επειδή δε μάζεψα το βρόμικο μπλουζάκι μου.

Συνειδητοποιώ κάτι. Από τη στιγμή που μπήκα στο σπίτι, δεν είχα καμία ανάμνηση ή κρίση πανικού. Είναι τόσο αποκομμένο από τον έξω κόσμο, τόσο σαν *κουκούλι*, που νιώθω απόλυτη ασφάλεια. Στον νου μου έρχεται μια ατάκα από την αγαπημένη μου ταινία. *Ηρεμία και περηφάνια. Τίποτα κακό δεν μπορεί να σου συμβεί εκεί.*

Φυσικά είναι φανταστικό, συνεχίζει ο Σάιμον. Κι αν δεν ήταν όλοι αυτοί οι κανόνες, πιθανόν να μας ενδιέφερε. Αλλά είμαστε ακατάστατοι άνθρωποι. Η πλευρά του κρεβατιού της Εμ μοιάζει με βομβαρδισμένο πολυκατάστημα.

Λοιπόν, σ' αυτή την περίπτωση... αποκρίνεται ο μεσίτης γνέφοντας καταφατικά.

Μου αρέσει, λέω αυθόρμητα.

Αλήθεια; Ο Σάιμον δείχνει έκπληκτος.

Είναι διαφορετικό, αλλά... βγάζει κάπως νόημα. Έτσι δεν είναι; Αν είχες χτίσει κάτι τέτοιο, κάτι τόσο απίστευτο, καταλαβαίνω γιατί θα ήθελες να ζει κάποιος μέσα σ' αυτό σωστά, έτσι όπως το φαντάστηκες. Διαφορετικά, ποιο θα ήταν το νόημα; Και είναι φανταστικό. Δεν έχω δει ποτέ μου κάτι τέτοιο, ούτε σε περιοδικό. Θα μπορούσαμε να γίνουμε τακτικοί. Δε θα μπορούσαμε, αν είναι αυτό το τίμημα ώστε να ζήσουμε σ' ένα τέτοιο σπίτι;

Λοιπόν... τέλεια, λέει ο Σάιμον με μια μικρή επιφύλαξη.

Σου αρέσει και σένα; ρωτάω.

Αν αρέσει σε σένα, εγώ το λατρεύω, απαντάει.

Όχι, λέω. Σου αρέσει αλήθεια, όμως; Θα είναι μεγάλη αλλαγή. Δε θέλω να το κάνουμε αν δεν το θέλεις πραγματικά.

Ο μεσίτης μάς παρακολουθεί και διασκεδάζει με την τροπή της συζήτησης. Αλλά έτσι είναι πάντα με μας. Εγώ έχω μια ιδέα, ύστερα ο Σάιμον τη σκέφτεται και τελικά συμφωνεί.

Έχεις δίκιο, Εμ, λέει αργόσυρτα ο Σάιμον. Είναι πολύ καλύτερο απ' ό,τι άλλο μπορούμε να βρούμε. Κι αν αυτό που θέλουμε είναι μια νέα αρχή, ε τότε αυτή είναι σίγουρα μια νέα από το να μετακομίζαμε σ' ένα οποιοδήποτε άλλο δωμάριο. Σωστά;

Γυρίζει στον μεσίτη. Πώς προχωράμε λοιπόν;

Α, απαντάει ο μεσίτης. Εδώ αρχίζουν τα δύσκολα.

Τώρα: Τζέιν

Και ποια ακριβώς είναι η τελευταία ρήτρα;»
«Παρά τους περιορισμούς, είναι εκπληκτικό το πόσοι άνθρωποι θέλουν να προχωρήσουν. Το τελευταίο εμπόδιο, όμως, είναι πως ο αρχιτέκτονας έχει το δικαίωμα του βέτο. Πρέπει να εγκρίνει τον ενοικιαστή».

«Εννοείς κατ' ιδίαν;»

Η Καμίλα γνέφει καταφατικά. «Αν φτάσει μέχρι εκεί. Προηγείται μια εκτενής αίτηση. Και φυσικά πρέπει να υπογράψεις ένα χαρτί που λέει ότι διάβασες και κατανόησες τους κανόνες. Αν τα καταφέρεις, θα σε καλέσει για συνέντευξη σε οποιοδήποτε μέρος του κόσμου τυχαίνει να βρίσκεται εκείνη τη στιγμή. Τα τελευταία χρόνια ήταν η Ιαπωνία – έχτιζε έναν ουρανοξύστη στο Τόκιο. Αλλά τώρα έχει επιστρέψει στο Λονδίνο. Παρ' όλα αυτά, συνήθως δεν ασχολείται με τη συνέντευξη. Λαμβάνουμε ένα μέιλ στο οποίο απορρίπτει την αίτηση. Χωρίς καμία εξήγηση».

«Τι είδους ανθρώπους δέχεται;»

Σηκώνει αδιάφορα τους ώμους. «Ακόμα και στο γραφείο δεν έχουμε καταφέρει να εντοπίσουμε κάποιο μοτίβο. Αν κι έχουμε παρατηρήσει ότι δε δέχεται ποτέ φοιτητές της αρχιτεκτονικής. Και σίγουρα δε χρειάζεται να έχεις ζήσει ήδη σε

τέτοιου είδους σπίτι. Στην πραγματικότητα, αυτό πιστεύω πως είναι μειονέκτημα. Κατά τα άλλα, ό,τι ξέρεις ξέρω».

Κοιτάζω γύρω μου. Αν είχα χτίσει ένα τέτοιο σπίτι, σκέφτομαι, τι είδους άνθρωπο θα επέλεγα να ζήσει σ' αυτό; Πώς θα αξιολογούσα μια αίτηση από έναν πιθανό ενοικιαστή;

«Ειλικρίνεια», λέω αργόσυρτα.

«Συγγνώμη;» η Καμίλα με κοιτάζει μεπερδεμένη.

«Αυτό που εισπράττω από το συγκεκριμένο σπίτι δεν είναι πως απλώς δείχνει όμορφο. Είναι η αφοσίωση με την οποία έχει κατασκευαστεί. Εννοώ πως είναι ασυμβίβαστο, προφανώς· ακόμα και στυγνό με κάποιον τρόπο. Αλλά αυτός είναι ένας άνθρωπος που έδωσε όλο του το είναι, όλο του το πάθος στη δημιουργία ενός σπιτιού ακριβώς όπως θα το ήθελε. Έχει –εντάξει, είναι βαρύγδουπη λέξη– αλλά έχει *ακεραιότητα*. Πιστεύω πως αναζητά ανθρώπους που προτίθενται να είναι εξίσου ειλικρινείς για τον τρόπο με τον οποίο ζουν μέσα σ' αυτό».

Η Καμίλα σηκώνει πάλι τους ώμους. «Ίσως έχεις δίκιο». Το ύφος της δείχνει πως αμφιβάλλει. «Άρα το προχωράμε;»

Είμαι από τη φύση μου επιφυλακτικός άνθρωπος. Σπάνια παίρνω αποφάσεις δίχως να τις σκεφτώ καλά. Αναλύω τις επιλογές, ζυγίζω τα υπέρ και τα κατά, αναλογίζομαι τις συνέπειες. Οπότε εκπλήσσομαι που ακούω τον εαυτό μου να λέει: «Ναι. Οποσδήποτε».

«Ωραία». Η Καμίλα δε φαίνεται να εκπλήσσεται. Αλλά, πάλι, ποιος δε θα ήθελε να ζει σ' ένα τέτοιο σπίτι; «Πέρανα από το γραφείο να σου δώσω μια αίτηση».

Τότε: Έμα

1. Παρακαλώ, κάνε μια λίστα με οτιδήποτε θεωρείς βασικό στη ζωή σου.

Πιάνω το σπινό και αμέσως το αφήνω. Μια λίστα με ό,τι θεωρώ βασικό θα μου έπαιρνε όλη νύχτα να τη γράψω. Αλλά μετά σκέφτομαι λίγο περισσότερο, και η λέξη «βασικό» φαντάζει να ξεπροβάλλει από το χαρτί. Αλήθεια, τι είναι βασικό; Τα ρούχα μου; Από τη μέρα της διάρρηξης στην ουσία φορώ δύο τζιν κι ένα φαρδύ φούτερ. Φυσικά υπάρχουν κάποια φορέματα και φούστες που θα ήθελα να πάρω. Ένα δυο όμορφα μπουφάν, τα παπούτσια και τις μπότες μου, αλλά δε θα μου έλειπε τίποτε άλλο. Τις φωτογραφίες μας; Είναι όλες στον υπολογιστή. Τα ελάχιστα κοσμήματα που είχα τα πήραν οι διαρρήκτες. Τα επιπλά μας; Όλα θα έδειχναν φτηνιάρικα στον Αριθμό Ένα της Οδού Φόλγκεϊτ.

Συνειδητοποιώ πως η ερώτηση έχει τεθεί επίτηδες έτσι. Αν μου ζητούσαν να κάνω λίστα με κείνα χωρίς τα οποία δε θα μπορούσα να ζήσω, δε θα τα κατάφερνα ποτέ. Αλλά βάζοντας στο μυαλό μου την ιδέα ότι στην ουσία τίποτα δεν είναι σημαντικό, πιάνω τον εαυτό μου να αναρωτιέται αν μπορώ απλώς να πετάξω όλα μου τα πράγματα, σαν παλιό δέρμα.

Ίσως αυτό είναι το πραγματικό νόημα των Κανόνων. Ίσως δεν είναι απλώς ότι ο αρχιτέκτονας είναι ένα ελεγκτικό φρικτό που φοβάται μήπως καταστρέψουμε το πανέμορφο σπίτι του. Ίσως είναι ένα είδος πειράματος. Ένα πείραμα πάνω στη διαβίωση.

Άρα αυτό καθιστά εμένα και τον Σάιμον τα πειραματόζωά του. Αλλά δε με νοιάζει. Η αλήθεια είναι πως *θέλω* να αλλάξω το ποια είμαι –το ποιοι είμαστε– και ξέρω ότι δεν μπορώ να το κάνω δίχως λίγη βοήθεια.

Ειδικά το ποιοι *είμαστε*.

Με τον Σάιμον είμαστε μαζί από τον γάμο του Σαούλ και της Αμάντα, εδώ και δεκατέσσερις μήνες. Τους ήξερα από τη δουλειά, αλλά είναι λίγο μεγαλύτεροι από μένα, και εκτός από αυτούς, δε γνώριζα πολύ κόσμο εκεί. Αλλά ο Σάιμον ήταν ο κουμπάρος του Σαούλ, ο γάμος ήταν υπέροχος και ρομαντικός, και τα βρήκαμε αμέσως. Το ποτό και η κουβέντα οδήγησαν σε αργό χορό και στην ανταλλαγή τηλεφώνων. Και αργότερα ανακαλύψαμε ότι μέναμε στο ίδιο ξενοδοχείο, και, ε, το ένα έφερε το άλλο. *Μα τι έκανα;* αναρωτήθηκα την επόμενη μέρα. Σαφώς αυτή ήταν ακόμα μία αυθόρμητη σχέση της μίας βραδιάς και δε θα τον ξαναέβλεπα ποτέ και θα κατέληγα να αισθάνομαι φτηνή και χρησιμοποιημένη. Στην πραγματικότητα συνέβη το αντίθετο. Ο Σάι μού τηλεφώνησε αμέσως μόλις γύρισε στο σπίτι και ξανά την επόμενη μέρα, κι έως το τέλος της εβδομάδας είχαμε γίνει ένα, προς μεγάλη έκπληξη όλων των φίλων μας. Ειδικά των δικών του. Εργάζεται σ' ένα εξαιρετικά χαλαρό μοδάτο περιβάλλον, όπου το να έχει κανείς σταθερή κοπέλα είναι σχεδόν αποτρόπαιο. Στο είδος των περιοδικών για τα οποία γράφει ο Σάι, οι κοπέλες είναι «γκόμενες» ή «καυτές» ή «γλύκες». Κάθε σελίδα είναι γεμάτη με φωτογραφίες εσωρούχων, παρόλο που τα άρθρα αφορούν κυρίως ηλεκτρονικά και τεχνολογία. Αν το

άρθρο έχει σχέση με κινητά, ας πούμε, το κινητό βρίσκεται στα χέρια μιας κοπέλας με εσώρουχα. Αν το άρθρο έχει σχέση με φορητούς υπολογιστές, υπάρχει μια κοπέλα με γυαλιά που πληκτρολογεί, επίσης φορώντας εσώρουχα. Αν το άρθρο έχει σχέση με εσώρουχα, το πιθανότερο είναι να μην τα φοράει, αλλά να τα κρατάει σαν να τα έβγαλε μόλις εκείνη τη στιγμή. Κάθε φορά που το περιοδικό κάνει πάρτι, τα μοντέλα εμφανίζονται σχεδόν όπως στις σελίδες του, και ύστερα φωτογραφίες του πάρτι μπαίνουν στο έντυπο. Δεν είναι καθόλου του γούστου μου αυτό, και ο Σάιμον μου είπε από πολύ νωρίς ότι δεν είναι ούτε και του δικού του – ένας από τους λόγους για τους οποίους του άρεσα, δήλωσε, ήταν επειδή διέφερα εντελώς από αυτά τα κορίτσια, ήμουν «αληθινή».

Οι γνωριμίες σε γάμους έχουν κάτι που υπερφορτίζει τον πρώτο καιρό μιας σχέσης. Ο Σάιμον μου ζήτησε να μείνω μαζί του έπειτα από λίγες εβδομάδες. Κι αυτό εξέπληξε τους πάντες – συνήθως η κοπέλα είναι αυτή που πιέζει τον άντρα, είτε επειδή θέλει να παντρευτεί είτε για να περάσει στο επόμενο στάδιο. Αλλά με μας τα πάντα γίνονταν αντίστροφα. Ίσως φταίει το γεγονός ότι ο Σάιμον είναι λίγο μεγαλύτερος από μένα. Πάντα έλεγε πως από τη στιγμή που με είδε, κατάλαβε πως ήμουν η μία και μοναδική. Μου άρεσε αυτό – ο τρόπος με τον οποίο ήξερε τι ήθελε, κι αυτό που ήθελε ήμουν εγώ. Αλλά ποτέ δεν κάθισα να αναρωτηθώ αν αυτό ήθελα κι εγώ, αν σήμαινε για μένα αυτό που σημαίνω εγώ για κείνον. Και πρόσφατα, με τη διάρρηξη και την απόφαση να μετακομίσουμε από το παλιό του διαμέρισμα κάπου αλλού μαζί, άρχισα να συνειδητοποιώ πως ήρθε για μένα η ώρα να πάρω μιαν απόφαση. Η ζωή είναι πολύ μικρή για να την περνάει κανείς σε λάθος σχέση.

Αν είναι σχέση αυτό.

Σκέφτομαι αυτό λίγο περισσότερο, μασουλώντας ασυναίσθητα την άκρη του στυλό, ώσπου σπάει και μικρά πλαστικά

κομμάτια γεμίζουν το στόμα μου. Είναι μια κακή συνήθεια που έχω, καθώς και το ότι τρώω τα νύχια μου. Ίσως αυτό είναι ακόμα κάτι που θα κόψω στον Αριθμό Ένα της Οδού Φόλγκεϊτ. Ίσως το σπίτι με κάνει καλύτερο άνθρωπο. Ίσως φέρει τάξη και πειθαρχία στο χάος που επικρατεί στη ζωή μου. Θα γίνω ο άνθρωπος που θέτει στόχους, κάνει λίστες και πραγματοποιεί αυτά που θέλει.

Επιστρέφω στην αίτηση. Έχω αποφασίσει να δώσω μια σύντομη απάντηση στην ερώτηση, να αποδείξω ότι την κατανόώ, ότι καταλαβαίνω αυτό που προσπαθεί να πετύχει ο αρχιτέκτονας.

Και τότε συνειδητοποιώ ποια είναι η σωστή απάντηση.

Αφήνω το πλαίσιο της απάντησης εντελώς κενό. Όσο κενό και άδειο και τέλει είναι το εσωτερικό του Αριθμού Ένα της Οδού Φόλγκεϊτ.

Αργότερα δίνω την αίτηση στον Σάιμον και του εξηγώ τι έκανα. Λέει: Και με τα δικά μου πράγματα, Εμ; Τι θα απογίνει Η Συλλογή;

Η «Συλλογή» είναι διάφορα αναμνηστικά της NASA που μαζεύει με κόπο εδώ και χρόνια, κυρίως σε κούτες κάτω από το κρεβάτι. Ίσως μπορούμε να τη βάλουμε σε κάποια αποθήκη, προτείνω, διασκεδάζοντας από τη μια μεριά που συζητάμε αν κάτι σαβούρες υπογεγραμμένες από τον Μπαζ Όλντριν και τον Τζακ Σμιτ θα μας εμποδίσουν να ζήσουμε στο πιο υπέροχο σπίτι που έχουμε δει ποτέ μας και νευριάζοντας από την άλλη που ο Σάιμον πιστεύει σοβαρά πως οι αστροναύτες έχουν μεγαλύτερη σημασία από αυτό που συνέβη σε μένα. Πάντα έλεγες πως ήθελες ένα κανονικό σπίτι, λέω.

Δεν εννοούσα ακριβώς κάποιον θαλαμίσκο σ' έναν Έξυπνο Κύβο, μωρό μου, αποκρίνεται.

Οπότε λέω: Είναι απλώς αντικείμενα, Σάι. Και τα αντικείμενα δεν είναι σημαντικά. Σωστά;

Και αισθάνομαι να έρχεται κι άλλη διαφωνία, ο οικείος θυμός που κοχλάζει προς την επιφάνεια. *Για μία ακόμα φορά, θέλω να φωνάξω, με έκανες να πιστέψω ότι θα κάνεις κάτι και για μία ακόμα φορά, όταν έρχεται πραγματικά η ώρα, λακίζεις.*

Φυσικά δεν το λέω. Αυτός ο θυμός δεν είναι του χαράκηρά μου.

Η Κάρολ, η ψυχαναλύτρια που βλέπω από τη μέρα της διάρρηξης, λέει πως ο θυμός είναι καλό σημάδι. Σημαίνει πως είμαι αήττητη ή κάτι τέτοιο. Δυστυχώς, ο θυμός μου έχει στόχο μόνο τον Σάιμον. Προφανώς, κι αυτό φυσιολογικό είναι. Οι κοντινοί άνθρωποι τα τραβούν όλα.

Καλά, καλά, λέει γρήγορα ο Σάιμον. Η συλλογή θα μπει σε αποθήκη. Αλλά μπορεί να υπάρχουν άλλα πράγματα...

Νιώθω ήδη υπερπροστατευτική απέναντι στο υπέροχο κενό της απάντησής μου. Ας παρατήσουμε τα πάντα, αποκρίνομαι ανυπόμονα. Ας ξεκινήσουμε από την αρχή. Σαν να πηγαίνουμε διακοπές και η αεροπορική εταιρεία να χρεώνει τις αποσκευές. Εντάξει;

Εντάξει, απαντάει. Αλλά καταλαβαίνω ότι το λέει απλώς για να μη θυμώσω. Πηγαίνει στον νεροχύτη και αρχίζει να πλένει επιδεικτικά όλα τα βρόμικα πιάτα που έχω στοιβάξει εκεί. Ξέρω ότι πιστεύει πως δεν μπορώ να το κάνω αυτό, ότι δεν έχω την απαιτούμενη πειθαρχία να ζήσω δίχως σαβούρα. Προσελκύω το χάος, λέει πολλές φορές. Κάνω υπερβολές. Αλλά γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο θέλω να το κάνω. Θέλω να αλλάξω τον εαυτό μου. Και το γεγονός ότι το κάνω με κάποιον που πιστεύει ότι με ξέρει και θεωρεί πως δεν μπορώ με εξοργίζει.

Πιστεύω ότι θα μπορώ να γράψω εκεί, προσθέτω. Σε όλη αυτή την ηρεμία. Με προτρέπεις πολύ καιρό τώρα να τελειώσω το βιβλίο μου.

Γρουλίζει δίχως να πείθεται.

Ή ίσως ξεκινήσω ένα μπλογκ, λέω.

Σκέφτομαι την ιδέα, την εξετάζω από κάθε πλευρά. Στην πραγματικότητα, ένα μπλογκ θα ήταν πολύ ωραίο. Θα το ονόμαζα *Ο Μινιμαλιστικός Εαυτός Μου. Το Μινιμαλιστικό Ταξίδι Μου*. Ή ίσως κάτι ακόμα πιο απλό. *Μίνι Δεσποινίς*.

Έχω ενθουσιαστεί ήδη με αυτό. Σκέφτομαι πόσους ακόλουθους θα είχε ένα μπλογκ για τον μινιμαλισμό. Ίσως προσελκύσω και διαφημιστές, παρατήσω την κανονική μου δουλειά, το μετατρέψω σε ημερολόγιο τρόπου ζωής με τις μεγαλύτερες θεάσεις. Έμα Μάθιους, η Πριγκίπισσα του Μινιμαλισμού.

Άρα θα έκλεινες όλα τα άλλα μπλογκ που σου έστησα; ρωτάει, και νευριάζω που υπονοεί ότι δε βλέπω σοβαρά όλο αυτό. Πράγματι, η *Λονδρέζα Φιλενάδα* έχει μόνο ογδόντα τέσσερις ακόλουθους και το *Γυναίκες Προς Γυναίκες* με το ζόρι δεκαοχτώ, αλλά ποτέ δεν είχα πραγματικά τον χρόνο να γράψω αρκετά σ' αυτά.

Γυρίζω στην αίτηση. Τσακωνόμαστε και δεν έχουμε περάσει ούτε στη δεύτερη ερώτηση. Και υπάρχουν άλλες τριάντα τέσσερις.

Τώρα: Τζέιν

Κοιτάζω το πάκο με τις σελίδες της αίτησης. Κάποιες από τις ερωτήσεις είναι απίστευτα παράξενες. Ερωτήσεις όπως πώς τι πράγματα θέλετε να φέρετε ή τι στοιχεία θα θέλατε να αλλάξετε είναι σαφώς σχετικές. Αλλά οι παρακάτω;

23. Θα θυσιαζόσασταν για να σώσετε δέκα αθώους άγνωστους;
24. Δέκα χιλιάδες άγνωστους;
25. Οι παχύσαρκοι άνθρωποι: α) σας προκαλούν θλίψη, β) σας ενοχλούν;

Είχα δίκιο νωρίτερα, συνειδητοποιώ, όταν χρησιμοποίησα τη λέξη «ακεραιότητα». Αυτές οι ερωτήσεις είναι ένα είδος ψυχομετρικού τεστ. Αλλά, πάλι, η ακεραιότητα δεν είναι λέξη που χρησιμοποιούν συχνά οι μεσίτες. Καθόλου παράξενο λοιπόν που σάστισε η Καμίλα.

Προτού τη συμπληρώσω, μπαίνω στο Google και πληκτρολογώ «Εταιρεία Monkford». Το πρώτο που εμφανίζεται είναι η ιστοσελίδα τους. Την πατάω, και εμφανίζεται ένας κενός τοίχος. Είναι ένας πολύ όμορφος τοίχος από ανοιχτόχρωμη πέτρα με απαλή υφή, αλλά λίγο ακατέργαστος.

Πατάω ξανά, και εμφανίζονται δύο λέξεις:

Έργα
Επικοινωνία

Όταν πατάω το «Έργα», μια λίστα εμφανίζεται στην οθόνη:

Ουρανοξύστης, Τόκιο
Κτίριο Monkford, Λονδίνο
Πανεπιστήμιο Γουόντερρερ, Σιάτλ
Παραλιακή Κατοικία, Μινόρκα
Παρεκκλήσι, Μπριζ
Μαύρη Κατοικία, Ινβερνές
Αριθμός Ένα Οδού Φόλγκεϊτ, Λονδίνο

Κάθε τίτλος εμφανίζει περισσότερες εικόνες – όχι λόγια, μόνο φωτογραφίες των κτιρίων. Όλα είναι απόλυτα μινιμαλιστικά. Όλα είναι κατασκευασμένα με την ίδια προσοχή στη λεπτομέρεια, τα ίδια άριστης ποιότητας υλικά με τον Αριθμό Ένα της Οδού Φόλγκεϊτ. Στις φωτογραφίες δεν υπάρχουν ούτε άνθρωποι ούτε κάτι που να δείχνει ότι τα κτίρια κατοικούνται από κάποιον. Το παρεκκλήσι και το παραλιακό σπίτι είναι σχεδόν ίδια: συμπαγείς κύβοι από ανοιχτόχρωμη πέτρα και γυαλί. Μόνο η θέα πίσω από τα παράθυρα διαφέρει.

Μπαίνω στη Βικιπαίδεια.

Έντουαρντ Μόνκφορντ (1980), Βρετανός τεχνο-αρχιτέκτονας συνδεδεμένος με τη μινιμαλιστική αισθητική. Το 2005, μαζί με τον τεχνολόγο δεδομένων Ντέιβιντ Θίελ και δύο ακόμα συνεργάτες, ίδρυσε την Εταιρεία Monkford. Είναι πρωτοπόροι της ανάπτυξης του οικιακού αυτοματισμού, του έξυπνου οικιακού περιβάλλοντος κατά το οποίο η κατοικία ή το κτίριο μετατρέπεται σε αυτό-

νομο οργανισμό που δεν απαιτεί εξωτερικά ή περιττά στοιχεία.^[1]

Παραδόξως η Εταιρεία Monkford δέχεται μόνο μία ανάθεση έργου τη φορά. Ως αποτέλεσμα, τα έργα της είναι νηλεημένα λίγα. Σήμερα δουλεύουν το πιο φιλόδοξο έως τώρα έργο τους: το Νιου Όστελ, μια οικολογική πόλη 10.000 κατοικιών στη Βόρεια Κορνουάλη.^[2]

Διαβάζω τη λίστα με τα βραβεία. Το περιοδικό *The Architectural Review* αποκαλεί τον Μόνκφορντ «αλλοπρόσαλλη ιδιοφυΐα», ενώ το περιοδικό *Smithsonian* τον περιγράφει ως «τον Βρετανό αστέρι-αρχιτέκτονα με τη μεγαλύτερη επιρροή... Πρόκειται για έναν λιγομίλητο πρωτοπόρο του οποίου τα έργα είναι τόσο απλά όσο και εντυπωσιακά».

Πηγαίνω στο «Προσωπική Ζωή».

Το 2006, άγνωστος ακόμα στο ευρύ κοινό, ο Μόνκφορντ παντρεύτηκε την Ελίζαμπεθ Μανκάρι, μέλος της Εταιρείας Monkford. Απέκτησαν έναν γιο, τον Μαξ, το 2007. Μητέρα και παιδί σκοτώθηκαν σε ατύχημα στη διάρκεια της κατασκευής του Αριθμού Ένα της Οδού Φόλγκεϊτ (2008-2011), που προοριζόταν για κατοικία της οικογένειας, καθώς και για βιτρίνα για τα ταλέντα^[3] της νεο-συσταθείσας εταιρείας. Κάποιοι σχολιαστές έχουν εστιάσει στην τραγωδία, και στη μακρόχρονη παραμονή του Έντουαρντ Μόνκφορντ στην Ιαπωνία, θεωρώντας το γεγονός υπαίτιο για το αυστηρά μινιμαλιστικό στυλ το οποίο έκανε πασίγνωστη την εταιρεία.

Επιστρέφοντας από την άδεια, ο Μόνκφορντ κατέστρεψε τα αρχικά σχέδια για τον Αριθμό Ένα της Οδού Φόλγκεϊτ –που τότε βρισκόταν ακόμα υπό κατασκευή– και σχεδίασε τον χώρο από την αρχή. Η τελική κατοικία απέσπασε πολλά σημαντικά βραβεία, όπως το Βραβείο Stirling από το Βασιλικό Ινστιτούτο των Βρετανών Αρχιτεκτόνων.

Διαβάζω ξανά το κείμενο. Άρα το σπίτι ξεκίνησε με έναν θάνατο. Στην πραγματικότητα, δύο θανάτους. Διπλό πένθος. Γι' αυτό άραγε ένιωσα τόσο σαν στο σπίτι μου εκεί; Μήπως υπάρχει κάποιου είδους σχέση ανάμεσα στους λιτούς χώρους και στη δική μου αίσθηση απώλειας;

Κοιτάζω μηχανικά τη βαλίτσα δίπλα στο παράθυρο. Μια βαλίτσα γεμάτη μωρουδιακά ρούχα.

Το μωρό μου πέθανε. Το μωρό μου πέθανε και μετά, έπειτα από τρεις μέρες, γεννήθηκε. Ακόμα και τώρα αυτό που με πονάει περισσότερο από οτιδήποτε είναι η αφύσικη εξέλιξη του γεγονότος, η φρίκη αυτής της τυχαίας αντιστροφής της σωστής σειράς των πραγμάτων.

Ο δόκτωρ Γκίφορντ, ο γυναικολόγος, παρά το γεγονός ότι ήταν ελάχιστα μεγαλύτερος από μένα, ήταν αυτός που με κοίταξε στα μάτια και μου είπε ότι το μωρό έπρεπε να γεννηθεί φυσιολογικά. Ο κίνδυνος λοιμώξεων κι άλλων επιπλοκών, καθώς και το γεγονός ότι η καισαρική είναι σοβαρή επέμβαση, σήμαινε πως ήταν πολιτική του νοσοκομείου να μην προσφέρει μια τέτοια σε περίπτωση προγεννητικού θανάτου. *Προσφέρει* – αυτήν τη λέξη χρησιμοποίησε, λες και το να γεννήσει κανείς με καισαρική, ακόμα κι ένα νεκρό μωρό, ήταν κάτι σαν δώρο, σαν καλάθι με φρούτα σ' ένα ξενοδοχείο. Αλλά θα μου χορηγούσαν φάρμακα, είπε, και θα έκαναν την όλη διαδικασία όσο το δυνατόν πιο σύντομη και ανώδυνη.

Σκέφτηκα: *Μα δε θέλω να είναι ανώδυνη. Θέλω να πονέσω και στο τέλος να αποκτήσω ένα ζωντανό μωρό.* Αναρωτήθηκα αν ο δόκτωρ Γκίφορντ είχε παιδιά. Ναι, αποφάσισα. Οι γιατροί παντρεύονται νωρίς, άλλους γιατρούς συνήθως, και ήταν υπερβολικά καλός για να μην έχει οικογένεια. Θα επέστρεφε στο σπίτι εκείνη τη βραδιά, και πίνοντας μια μπύρα πριν από το φαγητό, θα περιέγραφε στη γυναίκα του τη μέρα του, χρησιμοποιώντας λέξεις όπως «προγεννητική θνησι-

μότητα» και «τελειόμηνο» και ίσως «νεκρό βρέφος». Τότε η κόρη του θα του έδειχνε μια ζωγραφιά που έκανε στο σχολείο, κι αυτός θα τη φιλούσε και θα της έλεγε πόσο υπέροχο κοριτσάκι ήταν.

Από το όλο σκηνικό και τα σφιγμένα πρόσωπα της ιατρικής ομάδας που έκανε τη δουλειά της καταλάβαινα πως ακόμα και γι' αυτούς η υπόθεση ήταν φορτική και σπάνια. Αλλά ενώ γι' αυτούς ο επαγγελματισμός πρόσφερε κάποιου είδους καταφύγιο, για μένα υπήρχε μονάχα μια αβάσταχτη, παραλυτική αίσθηση αποτυχίας. Καθώς γέμιζαν τον καθετήρα με τις απαραίτητες ορμόνες για να ξεκινήσουμε, άκουγα τα ουρλιαχτά μιας άλλης γυναίκας λίγο παρακάτω, στην πτέρυγα τοκετών και μητρότητας. Αυτή η γυναίκα, όμως, θα έβγαине με ένα μωρό στα χέρια της, όχι με μια κάρτα για ραντεβού με έναν σύμβουλο πένθους. *Μητρότητα*. Ακόμα μία παράξενη λέξη, αν το καλοσκεφτεί κανείς. Θα ήμουν τεχνικά μητέρα ή υπήρχε κάποιος άλλος όρος γι' αυτό που επρόκειτο να γίνω; Τους είχα ακούσει ήδη να λένε *προγεννητική* αντί για *μεταγεννητική*.

Κάποιος ρώτησε για τον πατέρα και κούνησα το κεφάλι μου. Δεν υπήρχε πατέρας για να επικοινωνήσουν, μόνο η φίλη μου η Μία, με το πρόσωπό της χλωμό από τη στενοχώρια και τον φόβο, καθώς όλα τα προσεκτικά σχέδιά μας για τη γέννα –κεριά και πισίνα κι ένα iPod με κλασική μουσική– εξανειμίστηκαν μέσα στη μελαγχολική σπουδή της ιατρικής δραστηριότητας. Δεν αναφέρθηκαν ποτέ ξανά, θαρρείς και αποτελούσαν μέρος μιας αυταπάτης ότι όλα ήταν καλά, πως είχα τον έλεγχο, πως η γέννα ήταν μετά βίας πιο δύσκολη από μια μέρα σε σπα ή ένα έντονο μασάζ, όχι μια θανατηφόρα διαδικασία στην οποία εκβάσεις σαν κι αυτήν ήταν απόλυτα πιθανές, ακόμα και αναμενόμενες. Μία στις διακόσιες περιπτώσεις, είπε ο δόκτωρ Γκίφορντ. Στο ένα τρίτο

των περιπτώσεων δεν ανακαλύπτουμε τον λόγο. Το ότι ήμουν γυμνασμένη και υγιής –πριν από την εγκυμοσύνη έκανα καθημερινά πιλάτες και τουλάχιστον μία φορά την εβδομάδα τζόκινγκ– δεν έπαιξε κανέναν ρόλο. Ούτε και η ηλικία μου. Κάποια μωρά απλώς πεθαίνουν. Εγώ θα έμενα άτεκνη, και η μικρή Ίζαμπελ Μάργκαρετ Κάβεντις δε θα αποκτούσε ποτέ μητέρα. Η ζωή δε θα ερχόταν ποτέ. Μόλις ξεκίνησαν οι συσπάσεις, πήρα μια εισπνοή αερίου και οξυγόνου, και το μυαλό μου πλημμύρισε τρόμο. Εικόνες βδελυγμάτων σε βικτοριανά βάζα με φορμαλδεϋδη γέμισαν το μυαλό μου. Ουρλιαξα κι έσφιξα τους μυς μου, παρόλο που η μαία μου έλεγε ότι δεν ήταν ακόμα ώρα.

Ύστερα, όμως –αφότου γέννησα ή όπως αλλιώς μπορεί να χαρακτηρίσει κανείς αυτό τον τοκετό– τα πάντα έγιναν παράξενα γαλήνια. Προφανώς έφταιγαν οι ορμόνες – το ίδιο κοκτέιλ αγάπης, ευδαιμονίας και ανακούφισης που νιώθει κάθε νέα μητέρα. Ήταν απεργάδιαστη και ήρεμη και την κράτησα στην αγκαλιά μου και κούρνιασα πάνω της όπως θα έκανε κάθε άλλη μητέρα. Μύριζε βλέννα και σωματικά υγρά και γλυκό μωρουδιακό δέρμα. Η μικροσκοπική γροθιά της τυλίχτηκε χαλαρή γύρω από το δάχτυλό μου, όπως κάθε άλλου μωρού. Αισθάνθηκα... Αισθάνθηκα χαρά.

Η μαία την παρέλαβε ώστε να πάρει αποτυπώματα από τις παλάμες και τα πέλματά της για το κουτί με τα ενθύμιά μου. Ήταν η πρώτη φορά που άκουγα κάτι τέτοιο, και χρειάστηκε να μου εξηγήσει. Θα μου έδιναν ένα κουτί παπουτσιών με μια τούφα από τα μαλλιά της Ίζαμπελ, το πανί στο οποίο την τύλιξαν, κάποιες φωτογραφίες και τα αποτυπώματα χειριών και ποδιών. Σαν ένα μικρό φέρετρο. Τα αναμνηστικά ενός ανθρώπου που δεν υπήρξε ποτέ. Όταν η μαία έφερε τα αποτυπώματα, ήταν σαν χειροτεχνία νηπίου. Ροζ γύψος για τα χέρια, γαλάζιος για τα πόδια. Τότε ήταν που συνειδητο-

ποίησα ότι δε θα υπήρχαν χειροτεχνίες ούτε ζωγραφιές στους τοίχους ούτε επιλογή σχολείου ούτε στολές που έχουν μικρό-ναι. Δεν είχα χάσει μόνο ένα μωρό. Είχα χάσει ένα παιδί, μια έφηβη, μια γυναίκα.

Τα ποδαράκια της κι όλο το κορμάκι της ήταν πλέον παγωμένα. Καθώς ξεκολλούσα τα τελευταία κομματάκια γύψου από τα δαχτυλάκια της, ρώτησα τη μαία αν θα μπορούσα να την πάρω μαζί μου στο σπίτι για λίγο. Η μαία με κοίταξε λοξά και είπε ότι θα ήταν κάπως αλλόκοτο. Σωστά; Αλλά μπορούσα να την κρατήσω όση ώρα ήθελα εδώ στο νοσοκομείο. Είπα πως ήμουν έτοιμη να την πάρουν.

Ύστερα, κοιτάζοντας τον γκριζό λονδρεζίκιο ουρανό μέσα από τα δάκρυά μου, ένιωσα σαν ακρωτηριασμένη. Στο σπίτι ο αβάσταχτος πόνος μού έφερε ακόμα περισσότερο μούδιασμα. Όταν οι φίλοι μού μιλούσαν με σοκαρισμένο, συμπονετικό ύφος για την απώλειά μου, καταλάβαινα, φυσικά, τι εννοούσαν, αλλά η λέξη φάνταζε τραγικά ακριβής. Άλλες γυναίκες είχαν νικήσει – είχαν βγει θριαμβεύτριες στο ρίσκο που πήραν απέναντι στη φύση, στην αναπαραγωγή, στη γενετική. Εγώ όχι. Εγώ –που ήμουν πάντα τόσο αποτελεσματική, τόσο επιτυχημένη– είχα χάσει. Η θλίψη, ανακάλυψα, δε διαφέρει και τόσο πολύ από την ήττα.

Κι όμως, περιέργως, φαινομενικά όλα έγιναν σχεδόν όπως πρωτίτερα. Πριν από τη σύντομη πολιτισμένη σχέση με τον συνάδελφο στη Γενεύη, μια ερωτική σχέση που παίχτηκε σε δωμάτια ξενοδοχείων και εστιατόρια της σειράς. Πριν από τις πρωινές ναυτίες και την –αρχικά φρικτή– συνειδητοποίηση ότι μάλλον δεν ήμαστε όσο προσεκτικοί πίστευα. Πριν από τα αμήχανα τηλεφωνήματα και μείλ και τα ευγενικά υπονοούμενα από μέρους του σχετικά με αποφάσεις και διευθετήσεις και κακό συγχρονισμό και, τέλος, τη σταδιακή γέννηση ενός διαφορετικού αισθήματος, του αισθήματος ότι τελί-

κά ο συγχρονισμός ίσως δεν ήταν κακός, ότι ακόμα κι αν η επαφή δεν κατέληγε σε μακροχρόνια σχέση, στα τριάντα τέσσερά μου μου είχε δώσει μια ευκαιρία. Είχα παραπάνω από αρκετό εισόδημα για δύο, και η οικονομική εταιρεία δημοσίων σχέσεων στην οποία εργαζόμουν ήταν διάσημη για τα οφέλη που προσφέρει στις μητέρες. Όχι μόνο θα μπορούσα να πάρω έναν ολόκληρο χρόνο άδεια για να είμαι με το μωρό μου, αλλά όταν θα επέστρεφα, θα είχα και ευέλικτο ωράριο.

Οι εργοδότες μου ήταν εξίσου υποστηρικτικοί όταν τους είπα για τον θάνατο του μωρού μου και μου έδωσαν απεριόριστη αναρρωτική άδεια. Στο κάτω κάτω είχαν βρει ήδη προσωρινό αντικαταστάτη. Βρέθηκα να κάθομαι μόνη μου σ' ένα διαμέρισμα που είχε ετοιμαστεί προσεκτικά για παιδί: με την κούνια, το καροτσάκι, την ταπετσαρία που απεικόνιζε τσίρκο ολόγυρα στο δεύτερο υπνοδωμάτιο. Τον πρώτο μήνα τον πέρασα βγάζοντας γάλα, το οποίο πετούσα στον νεροχύτη.

Η γραφειοκρατία προσπάθησε να είναι ευγενική, αλλά αναπόφευκτα δεν ήταν. Ανακάλυψα πως ο νόμος δεν προβλέπει ειδικές παροχές για γέννα νεκρού βρέφους. Μια γυναίκα στη θέση μου πρέπει να πάει να δηλώσει τον θάνατο και τη γέννα ταυτόχρονα, μια νομική βαναυσότητα που ακόμα με εξοργίζει όταν τη σκέφτομαι. Έγινε κηδεία – ακόμα μία νομική απαίτηση, αν και ούτως ή άλλως θα την ήθελα. Είναι δύσκολο να βγάλεις επικήδειο λόγο για μια ζωή που δεν έζησε, αλλά προσπαθήσαμε.

Μου πρόσφεραν ψυχοθεραπεία, και δέχτηκα, αλλά βαθιά μέσα μου ήξερα ότι δε θα έκανε καμία διαφορά. Υπήρχε ένα βουνό θλίψης που έπρεπε να ξεπεράσω, κι όσο και να μιλούσα σε κάποιον, δε θα με βοηθούσε να το σκαρφαλώσω. Είχα ανάγκη να δουλέψω. Όταν συνειδητοποίησα ότι δεν μπορούσα να επιστρέψω στη δουλειά μου για έναν χρόνο –προφανώς δεν μπορείς έτσι απλά να διώξεις έναν αντικαταστά-

τη, έχουν δικαιώματα όπως κάθε άλλος υπάλληλος– παραιτήθηκα και άρχισα να εργάζομαι κάποιες ώρες για μια φιλανθρωπική εταιρεία που κάνει εκστρατεία για τη βελτίωση της έρευνας σχετικά με τη γέννηση νεκρών βρεφών. Αυτό σήμαινε ότι δεν μπορούσα να συνεχίσω να μένω εκεί όπου έμενα, αλλά ούτως ή άλλως σκόπευα να μετακομίσω. Θα μπορούσα να ξεφορτωθώ την κούνια και την παιδική ταπετσαρία, αλλά πάντα θα ήταν το σπίτι στο οποίο δε θα ζούσε η Ίζαμπελ.

Τότε: Έμα

Κάτι με ξύπνησε.

Καταλαβαίνω αμέσως ότι δεν είναι μέθυσοι από το σουβλατζίδικο ή ένας τσακωμός στον δρόμο ή κάποιο αστυνομικό ελικόπτερο, επειδή έχω συνηθίσει τόσο πολύ αυτούς τους θορύβους, που με το ζόρι καταγράφονται στον εγκέφαλό μου. Σηκώνω το κεφάλι μου και αφουγκράζομαι. Ένας γδούπος, ύστερα άλλος ένας.

Κάποιος περπατάει στο διαμέρισμά μας.

Έχουν γίνει αρκετές διαρρήξεις τώρα τελευταία στην περιοχή, και για μια στιγμή νιώθω το στομάχι μου να σφίγγεται από την αδρεναλίνη. Και τότε θυμάμαι. Ο Σάιμον βγήκε για ποτά με φίλους ή κάτι τέτοιο, κι εγώ έπεσα για ύπνο χωρίς να τον περιμένω. Οι ήχοι δείχνουν ότι παραήπιε. Ελπίζω να κάνει ντους προτού πέσει στο κρεβάτι.

Καταλαβαίνω πως είναι αρκετά αργά από τον θόρυβο στον δρόμο ή, μάλλον, από την έλλειψή του. Δεν ακούγονται μαρσαρίσματα προτού ανάψει το πράσινο. Δεν ακούγονται πόρτες αυτοκινήτων έξω από το σουβλατζίδικο. Βρίσκω το κινητό μου και κοιτάζω την ώρα. Δε φοράω τους φακούς μου, αλλά βλέπω πως είναι 2:41.

Ο Σάι περπατάει στον διάδρομο και είναι πολύ μεθυσμέ-

νος για να θυμηθεί ότι το πάτωμα πριν από το μπάνιο τριίζει.

Δεν πειράζει, φωνάζω. Είμαι ξύπνια.

Τα βήματά του σταματούν έξω από την πόρτα. Για να δείξω ότι δεν έχω θυμώσει, προσθέτω: Το ξέρω πως είσαι μεθυσμένος.

Φωνές ακαθόριστες. Ψίθυροι.

Που σημαίνει πως έχει έρθει με παρέα. Θα είναι κάποιος μεθυσμένος συνάδελφος που δεν πρόλαβε το τελευταίο τρένο για τα προάστια. Είναι κάπως ενοχλητικό αυτό. Έχω πολλή δουλειά αύριο –*σήμερα*, τώρα– και το να φτιάξω πρωινό για τους μεθυσμένους συναδέλφους του Σάιμον δεν είναι μέσα στο πρόγραμμά μου. Αν κι όταν έρθει αυτή η ώρα, ξέρω πως ο Σάιμον θα είναι γοητευτικός και αστείος και θα με λέει μωρό του και όμορφη και θα λέει στον φίλο του ότι παραλίγο και θα γινόμεν μοντέλο και πως είναι ο πιο τυχερός άντρας του κόσμου, κι εγώ θα ενδώσω και θα αργήσω στη δουλειά. Ξανά.

Θα σε δω αργότερα τότε, φωνάζω, λίγο τσατισμένη. Το πιθανότερο είναι να βγάλουν το Xbox.

Αλλά τα βήματα δεν απομακρύνονται.

Εκνευρισμένη τώρα, σηκώνομαι από το κρεβάτι –είμαι εντάξει ντυμένη για να παρουσιάσω μπροστά στον συνάδελφο, με ένα μπλουζάκι κι ένα μποξεράκι– και ανοίγω την πόρτα του υπνοδωματίου.

Αλλά δεν είμαι τόσο γρήγορη όσο η φιγούρα στην άλλη πλευρά, αυτή με τα μαύρα ρούχα και την εφαρμοστή κουκούλα, που δίνει μια δυνατή σπρωξιά με τον ώμο και με ρίχνει πίσω. Ουρλιάζω – ή, τουλάχιστον, έτσι νομίζω. Μπορεί να είναι κι ένας πνιχτός ήχος, επειδή ο τρόμος και το σοκ παραλύουν τον λαιμό μου. Το φως της κουζίνας είναι αναμμένο, και βλέπω τη λάμψη της λάμας καθώς εκείνος υψώνει το μαχαίρι. Ένα μικρό μαχαίρι, πολύ μικρό· μετά βίας μεγαλύτερο από ένα στιλό.

Τα μάτια του ξεχωρίζουν μέσα από τη μαύρη μάλλινη κουκούλα. Γουρλώνουν μόλις με βλέπουν.

Όπα! λέει.

Πίσω του βλέπω έναν άλλο κουκουλοφόρο, ένα ακόμα ζευγάρι μάτια, πιο ανήσυχα αυτήν τη φορά. Άσ' το, φίλε, λέει ο δεύτερος. Ο ένας από τους διαρρήκτες είναι λευκός, ο άλλος μαύρος, αλλά μιλούν και οι δύο με τη χαρακτηριστική γλώσσα του δρόμου.

Κούλαρε, λέει ο πρώτος. Μια γκόμενα είναι.

Σηκώνει πιο ψηλά το μαχαίρι, ώσπου έρχεται ακριβώς μπροστά στο πρόσωπό μου. Δώσε το κινητό σου, γαμημένη σκύλα.

Παγώνω.

Αλλά μετά είμαι πολύ γρήγορη γι' αυτόν. Απλώνω το χέρι πίσω μου. Πιστεύει ότι πάω να πιάσω το κινητό μου, αλλά στην πραγματικότητα βγάζω το δικό μου μαχαίρι, το μεγάλο κουζινομάχαιρο που έχω στο κομοδίνο. Γραπώνω τη λεία βαριά λαβή του και με μια ρευστή κίνηση το βυθίζω στην κοιλιά του μπάσταρδου, ακριβώς κάτω από τα πλευρά του. Εισχωρεί πανεύκολα. Καθόλου αίμα, σκέφτομαι καθώς το τραβάω και τον μαχαιρώνω ξανά. Δεν υπάρχει πίδακας αίματος όπως στις ταινίες τρόμου. Αυτό το κάνει πιο εύκολο. Χώνω το μαχαίρι στο μπράτσο του, μετά στην κοιλιά του, ύστερα πιο χαμηλά, κάπου κοντά στα καρύδια του, και το στρίβω άγρια μέσα στη σάρκα του. Καθώς σωριάζεται στο πάτωμα, περνάω από πάνω του και κατευθύνομαι προς τη δεύτερη φιγούρα.

Η σειρά σου, του λέω. Ήσουν εκεί, δεν τον σταμάτησες. *Παλιομαλακισμένο*. Χώνω το μαχαίρι στο στόμα του, τόσο εύκολα σαν να ταχυδρομώ γράμμα.

Και τότε όλα σκοτεινιάζουν, και ξυπνάω ουρλιάζοντας.

Είναι φυσιολογικό, λέει η Κάρολ γνέφοντας καταφατικά. Απόλυτα φυσιολογικό. Στην πραγματικότητα είναι καλό σημάδι.

Ακόμα και τώρα, στην ηρεμία του σαλονιού όπου κάνει τις συνεδρίες η Κάρολ, τρέμω. Κάπου κοντά κάποιος κουρεύει το γκαζόν του.

Πώς είναι καλό σημάδι; ρωτάω μουδιασμένα.

Η Κάρολ κάνει ξανά ένα καταφατικό νεύμα. Το κάνει συχνά αυτό, στην ουσία κάθε φορά που λέω οτιδήποτε, σαν να δείχνει ότι δε συνηθίζει να απαντάει στους πελάτες, αλλά θα κάνει μια εξαίρεση, μόνο αυτήν τη φορά, για μένα. Κάποιος που κάνει τόσο καλή δουλειά, κάνει τόσο μεγάλη πρόοδο, ίσως περνάει και μια κρίσιμη καμπή, όπως καταλήγει στο τέλος κάθε συνεδρίας. Μου τη συνέστησε η αστυνομία, οπότε μάλλον είναι καλή, αλλά για να είμαι ειλικρινής, θα προτιμούσα να έπιαναν τους μπάσταρδους από το να μοιράζουν κάρτες ψυχαναλυτών.

Το να φαντασιώνεσαι πως είχες μαχαίρι ίσως είναι το υποσυνείδητό σου, που δείχνει ότι θέλει να πάρει τον έλεγχο αυτού που συνέβη, λέει.

Αλήθεια; ρωτάω. Κάθομαι οκλαδόν. Είμαι και ξυπόλυτη –δεν είμαι σίγουρη πως αυτό επιτρέπεται, αν λάβω υπόψη τον τέλειο καναπέ της Κάρολ– αλλά σκέφτομαι πως αυτό είναι ένα δωράκι για τις πενήντα λίρες που δίνω. Λέω: Είναι το ίδιο υποσυνείδητο που αποφάσισε να ξεχάσω τα πάντα αφότου έδωσα το κινητό μου; Μήπως απλώς μου λέει πόσο ηλίθια ήμουν που δεν είχα από πάντα ένα μαχαίρι στο κομοδίνο μου;

Είναι κι αυτή μια ερμηνεία, Έμα, απαντάει. Αλλά δε μου φαίνεται και πολύ χρήσιμη. Τα θύματα επίθεσης συνήθως κατηγορούν τον εαυτό τους αντί για τον θύτη. Ο θύτης, όμως, ήταν αυτός που παρέβη τον νόμο, όχι εσύ.

Κοίτα, προσθέτει. Δε με ανησυχούν τόσο οι συνθήκες αυτού που σου συνέβη, όσο η διαδικασία της ανάρρωσής. Από

αυτή την πλευρά, αυτό είναι ένα σημαντικό βήμα. Στις τελευταίες αναδρομές αντιστέκεσαι – κατηγορείς τους θύτες και όχι τον εαυτό σου. Αρνείσαι να χαρακτηριστείς θύμα.

Μόνο που *είμαι* το θύμα, αποκρίνομαι. Τίποτα δεν το αλλάζει αυτό.

Είμαι; ρωτάει ήρεμα η Κάρολ. *Ή ήμουν;*

Έπειτα από μια μεγάλη, έντονη σιωπή –«θεραπευτικό χώρο», όπως την αποκαλεί μερικές φορές, ηλίθιος τρόπος να περιγράψεις κάτι που στο κάτω κάτω είναι απλώς μια διακοπή– λέει απαλά: Και ο Σάιμον; Πώς πάνε τα πράγματα με αυτόν;

Προσπαθεί, απαντάω.

Συνειδητοποιώ πως αυτό μπορεί να το εκλάβει με δύο τρόπους, οπότε προσθέτω: Εννοώ ότι βάζει τα δυνατά του. Αμέτρητα φλιτζάνια τσάι και συμπόνια. Είναι σαν να νιώθει υπεύθυνος επειδή έλειπε. Δείχνει να πιστεύει ότι θα τους έβαζε κάτω και τους δύο. Ενώ, στην πραγματικότητα, μάλλον θα τον μαχαίρωναν. Ή θα τον βασάνιζαν για να τους πει τους κωδικούς του.

Η Κάρολ λέει απαλά: Η κοινωνία έχει μιαν... *άποψη* για το τι σημαίνει αρρενωπότητα, Έμα. Όταν αυτή υπονομεύεται, ο άντρας μπορεί να αισθανθεί απειλή και ανασφάλεια.

Αυτήν τη φορά η σιωπή διαρκεί ένα ολόκληρο λεπτό.

Τρως καλά; ρωτάει.

Για κάποιον λόγο, ομολόγησα στην Κάρολ ότι κάποτε έπαυσα από διατροφική διαταραχή. Δηλαδή το *κάποτε* είναι σχετικός όρος, επειδή όποιος πάσχει από κάτι τέτοιο ξέρει ότι ποτέ δεν περνάει, ενώ απειλεί να επανέλθει κάθε φορά που συμβαίνει κάτι τρομερό.

Με υποχρεώνει ο Σάι να τρώω, απαντάω. Είμαι καλά.

Δεν της λέω ότι μερικές φορές βρομίζω ένα πιάτο και το αφήνω στον νεροχύτη ώστε ο Σάιμον να πιστεύει πως έχω φάει ενώ δεν έχω βάλει μπουκιά στο στόμα μου ή ότι μερικές φορές κάνω εμετό έπειτα από εξοδό σε εστιατόριο. Κά-

ποιες λεπτομέρειες της ζωής μου είναι κρυφές απ' όλους. Στην πραγματικότητα, αυτό είναι ένα από τα πράγματα που μου άρεσαν στον Σάιμον, ο τρόπος με τον οποίο με φρόντιζε όταν ήμουν άρρωστη. Το πρόβλημα είναι πως όταν δεν είμαι άρρωστη, η υπερβολική του φροντίδα με τρελαίνει.

Δεν έκανα τίποτα, λέω ξαφνικά. Όταν μπήκαν στο σπίτι. Αυτό δεν μπορώ να καταλάβω. Είχα πλημμυρίσει από αδρεναλίνη. Αυτό σημαίνει μάχη ή φυγή. Έτσι δεν είναι; Εγώ δεν έκανα τίποτε από τα δύο. Δεν έκανα τίποτα.

Χωρίς κανέναν ιδιαίτερο λόγο, τώρα κλαίω. Παίρνω ένα από τα μαξιλαράκια του καναπέ και το σφίγγω πάνω μου, θαρρείς και με αυτό τον τρόπο θα καταφέρω να στραγγαλίσω τα μαλακισμένα που μου επιτέθηκαν.

Κάτι έκανες, αποκρίνεται. Το έπαιξες ψόφια. Ως ένστικτο, αυτό είναι απόλυτα φυσιολογικό. Όπως κάνουν οι λαγοί και τα κουνέλια – τα κουνέλια τρέχουν, οι λαγοί κουλουριάζονται. Δεν υπάρχει σωστή ή λανθασμένη αντίδραση σε τέτοιες περιπτώσεις, δεν υπάρχουν αν. Υπάρχει μόνο αυτό που συνέβη.

Σκύβει και σπρώχνει προς το μέρος μου ένα κουτί χαρτομάντιλα επάνω στο τραπέζάκι. Έμα, θέλω να δοκιμάσω κάτι, λέει αφού φυσάω τη μύτη μου.

Τι; ρωτάω άτονα. Όχι υπνωτισμό. Σου είπα ότι δε θα το κάνω αυτό.

Κουνάει το κεφάλι της. Αυτό είναι κάτι που αποκαλείται ΟΑΕ, δηλαδή Οφθαλμοκινητική Απευαισθητοποίηση και Επανεπεξεργασία. Στην αρχή μπορεί να σου φανεί παράξενη διαδικασία, αλλά στην πραγματικότητα είναι πολύ απλή. Θα καθίσω δίπλα σου και θα κινώ τα δάχτυλά μου στο πεδίο της όρασής σου, ενώ εσύ θα ξαναζεις την τραυματική εμπειρία στο μυαλό σου. Ταυτόχρονα θέλω να παρακολουθείς τα δάχτυλά μου με τα μάτια σου.

Ποιο είναι το νόημα αυτού; ρωτάω δύσπιστα.

Η αλήθεια είναι, απαντάει, ότι δεν ξέρουμε πώς ακριβώς λειτουργεί η ΟΑΕ. Αλλά φαίνεται πως βοηθάει να ξεπερνάει κανείς αυτό που συνέβη, δίνει μια αίσθηση προοπτικής. Και είναι ιδιαίτερα χρήσιμη όταν το άτομο δεν μπορεί να θυμηθεί λεπτομέρειες του συμβάντος. Θα ήθελες να δοκιμάσουμε;

Εντάξει, λέω υψώνοντας τους ώμους.

Η Κάρολ φέρνει την καρέκλα της απέναντί μου και σηκώνει δύο δάχτυλα.

Θέλω να επικεντρωθείς σε μια οπτική εικόνα από την αρχή της διάρρηξης, λέει. Παρ' όλα αυτά, κράτα τη στατική προς το παρόν. Όπως όταν πατάς την παύση σε μια ταινία.

Αρχίζει να κουνάει τα δάχτυλά της δεξιά αριστερά. Τα παρακολουθώ πειθήνια. Έτσι μπράβο, Έμα, λέει. Και τώρα ξεκίνα την ταινία. Θυμήσου πώς ένιωσες.

Στην αρχή μου είναι δύσκολο να συγκεντρωθώ, αλλά συνηθίζοντας την κίνηση των δαχτύλων της, μπορώ να εστιάσω αρκετά ώστε να ξαναπαίξω τη νύχτα της διάρρηξης στο μυαλό μου.

Ένας γδούπος στο σαλόνι.

Βήματα.

Ψίθυροι.

Σηκώνομαι από το κρεβάτι.

Η πόρτα ανοίγει απότομα. Το μαχαίρι μπροστά στο πρόσωπό μου...

Βαθιές ανάσες, μουρμουρίζει η Κάρολ, όπως μάθαμε.

Δύο, τρεις βαθιές ανάσες. *Σηκώνομαι από το κρεβάτι...*

Το μαχαίρι. Οι διαρρήκτες. Ο τσακωμός ανάμεσά τους, έντονος και βεβιασμένος, θαρρείς και η παρουσία μου τους προκάλεσε δίλημμα για το αν θα φύγουν ή θα μείνουν για τη ληστεία. Ο μεγαλύτερος, αυτός με το μαχαίρι, με δείχνει.

Ταλιβήθρα. Τι μπορεί να κάνει;

Παίρνε ανάσες, Έμα, ανάσες, επιμένει η Κάρολ.

Ακουμπάει το μαχαίρι στον λαιμό μου. *Επειδή αν κάνει κάτι, θα την καθαρίσουμε. Σωστά;*

Όχι, λέω απότομα. Δεν μπορώ να το κάνω. Συγγνώμη.

Η Κάρολ κάθεται πίσω. Τα πηγές πολύ καλά, Έμα. Μπράβο.

Παίρνω μερικές ακόμη ανάσες, προσπαθώ να ανακτήσω την ψυχραιμία μου. Από προηγούμενες συνεδρίες ξέρω πως τώρα εγώ πρέπει να σπάσω τη σιωπή. Αλλά δε θέλω να μιλήσω άλλο για τη διάρρηξη.

Μάλλον βρήκαμε σπίτι, λέω.

Αλήθεια; Η φωνή της Κάρολ είναι ουδέτερη, όπως πάντα.

Το διαμέρισμα του Σάιμον βρίσκεται σε κακόφημη γειτονιά. Πάω στοίχημα πως οι γείτονες με μισούν. Πιθανόν να κατέβασα την αξία των σπιτιών τους κατά πέντε τοις εκατό.

Αποκλείεται να σε μισούν, Έμα, αποκρίνεται.

Αρχίζω να πιπιλίζω το μανίκι του φούτερ μου. Μια παλιά συνήθεια που προφανώς ξεκίνησα πάλι. Λέω: Ξέρω ότι με το να μετακομίσω είναι σαν να παραδίνομαι. Αλλά δεν μπορώ να μείνω εκεί. Η αστυνομία λέει ότι τέτοιου είδους κακοποιοί συνήθως επιστρέφουν. Προφανώς αποκτούν την αίσθηση ότι το μέρος τους *ανήκει*. Σαν να είσαι δικός τους τώρα.

Που, φυσικά, δεν είσαι, αποκρίνεται η Κάρολ ήρεμα. Ανήκεις στον εαυτό σου, Έμα. Και δε θεωρώ ότι παραδίνεσαι με το να μετακομίζεις. Ακριβώς το αντίθετο. Είναι ένα δείγμα ότι παίρνεις ξανά αποφάσεις. Ανακτάς τον έλεγχο. Ξέρω πως είναι δύσκολο αυτήν τη στιγμή. Οι άνθρωποι, όμως, ξεπερνούν τέτοιου είδους τραύματα. Απλώς πρέπει να αποδεχτείς ότι θα πάρει χρόνο.

Κοιτάζει το ρολόι. Έξοχη δουλειά, Έμα. Έκανες πραγματική πρόοδο σήμερα. Τα λέμε την άλλη εβδομάδα την ίδια ώρα. Εντάξει;

Τώρα: Τζέιν

30. Ποια φράση περιγράφει καλύτερα την τωρινή προσωπική σου σχέση;

- α) Περισσότερο φίλοι παρά εραστές
- β) Εύκολη και άνετη
- γ) Βαθιά και έντονη
- δ) Πολυτάραχη και εκρηκτική
- ε) Τέλεια, αλλά σύντομη

Θι ερωτήσεις της αίτησης δείχνουν να γίνονται όλο και πιο παράξενες. Ξεκινάω προσπαθώντας να σκεφτώ καθεμιά ξεχωριστά πολύ καλά, αλλά είναι τόσο πολλές, που στο τέλος δε σκέφτομαι καν τις απαντήσεις μου, τις ξεπετάω στα γρήγορα.

Θέλουν τρεις πρόσφατες φωτογραφίες. Επιλέγω κάποια από τον γάμο μιας φίλης. Μιαν άλλη μαζί με τη Μία στο βουνό Σνόουντον πριν από μερικά χρόνια κι ένα επίσημο πορτρέτο που είχα βγάλει για τη δουλειά. Και τελειώνω. Γράφω κι ένα συνοδευτικό γράμμα, τίποτα το σπουδαίο, απλώς μια ευγενική σημείωση όπου τονίζω πόσο μου άρεσε ο Αριθμός Ένα της Οδού Φόλγκεϊτ κι ότι θα προσπαθήσω να ζή-

σω εκεί με την ακεραιότητα που του αρμόζει. Παρόλο που είναι απλώς μερικές αράδες, το αλλάζω καμιά δεκαριά φορές προτού μείνω ικανοποιημένη. Η μεσίτρια μου είπε να μην έχω πολλές ελπίδες, ότι οι περισσότεροι αιτούντες δεν περνούν πέρα από αυτό το στάδιο, αλλά εγώ πέφτω για ύπνο ελπίζοντας πραγματικά πως θα τα καταφέρω. Μια καινούργια αρχή. Ένα νέο ξεκίνημα. Και καθώς αποκοιμιέμαι, μια άλλη λέξη μου έρχεται στον νου. «Αναγέννηση».

2. Όταν δουλεύω πάνω σε κάτι, δεν μπορώ να χαλαρώσω ώσπου να γίνει τέλειο.

Συμφωνώ ○ ○ ○ ○ ○ Διαφωνώ

Τότε: Έμα

Περνάει μία εβδομάδα δίχως καμία απάντηση στην αίτησή μας και ύστερα ακόμα μία. Στέλνω ένα μείλ για να βεβαιωθώ ότι την έλαβαν. Καμία απάντηση. Αρχίζω να εκνευρίζομαι –μας ανάγκασαν να απαντήσουμε σε όλες αυτές τις γελοίες ερωτήσεις, να διαλέξουμε φωτογραφίες, να γράψουμε γράμμα· το λιγότερο που θα έπρεπε να κάνουν είναι να μας απαντήσουν ότι δεν περνάμε στο επόμενο στάδιο– όταν επιτέλους λαμβάνουμε ένα μείλ από τη διεύθυνση admin@themonkfordpartnership.com με θέμα «Αριθμός Ένα Οδού Φόλγκεϊτ». Δε δίνω στον εαυτό μου χρόνο να πανικοβληθεί. Το ανοίγω αμέσως.

Παρακαλώ, ελάτε για συνέντευξη αύριο στις 5 μ.μ., Τρίτη 16 Μαρτίου, στην Εταιρεία Monkford.

Τίποτε άλλο. Ούτε διεύθυνση ούτε άλλες λεπτομέρειες, καμία ένδειξη ότι θα συναντήσουμε τον Έντουαρντ Μόνκφορντ ή κάποιον υφιστάμενό του. Φυσικά βρίσκουμε εύκολα τη διεύθυνση στο διαδίκτυο και δεν έχει σημασία ποιον θα συναντήσουμε. Αυτό ήταν. Ξεπεράσαμε κάθε εμπόδιο και μας μένει το τελευταίο.

Η Εταιρεία Monkford καταλαμβάνει τον τελευταίο όροφο ενός μοντέρνου κτιρίου στο Σίτι. Έχει διεύθυνση, αλλά οι περισσότεροι την αποκαλούν «Κυψέλη», επειδή έτσι ακριβώς μοιάζει – σαν γιγάντια πέτρινη κυψέλη μελισσών. Ανάμεσα σε όλους τους ουρανοξύστες από γυαλί και ατσάλι στο Σκονέρ Μάιλ, δεσπόζει κοντά στον Άγιο Πέτρο σαν αλλόκοτη χλωμή χρυσαλλίδα την οποία έχει εναποθέσει εκεί εξωγήινος. Και από το επίπεδο του δρόμου είναι ακόμα πιο παράξενη. Δεν υπάρχει πάγκος υποδοχής, απλώς ένας μεγάλος τοίχος από ανοιχτόχρωμη πέτρα με δύο εσοχές που μάλλον οδηγούν στα ασανσέρ, επειδή υπάρχει κόσμος που μπαινοβγαίνει. Όλοι τους, άντρες και γυναίκες, φορούν ακριβά μαύρα κοστούμια και πουκάμισα με ανοιχτό γιακά.

Νιώθω το κινητό μου να δονείται. Κάτι εμφανίζεται στην οθόνη. *Εταιρεία Monkford. Εισέρχεστε;*

Αγγίζω το «Δέχομαι». *Καλώς ορίσατε, Έμα και Σάμιον. Παρακαλώ, πάρτε το ασανσέρ τρία και ανεβείτε στον δέκατο τέταρτο όροφο.*

Δεν έχω ιδέα πώς μας αναγνώρισε το κτίριο. Ίσως το μείλ είχε *cookie*. Ο Σάμιον γνωρίζει από αυτά τα κομπιουτερίστικα. Του το δείχνω, ελπίζοντας να ενθουσιαστεί, αλλά εκείνος σηκώνει αδιάφορα τους ώμους. Τέτοιου είδους μέρη – πολυτελή και χλιδάτα – δεν είναι του γούστου του.

Δεν περιμένει κανένας άλλος στο ασανσέρ μας, εκτός από έναν άντρα που φαίνεται ακόμα πιο παράταιρος από μας στο συγκεκριμένο μέρος. Τα μαλλιά του είναι μακριά και γκρίζα, ατημέλητα, παρόλο που είναι πιασμένα αλογοουρά. Έχει αξυρισιά δύο ημερών και φοράει ένα σκοροφαγωμένο παλτό και φαρδύ λινό παντελόνι. Κοιτάζω τα πόδια του και βλέπω ότι δε φοράει παπούτσια, είναι μόνο με τις κάλτσες. Τρώει σοκολάτα, με αρκετό θόρυβο, μπορώ να πω. Καθώς ανοίγει η πόρτα του ασανσέρ, μπαίνει και στέκεται στο πίσω μέρος.

Κοιτάζω γύρω μου για κουμπιά, αλλά δεν υπάρχουν. Φαίνεται ότι σταματάει μόνο στους ορόφους για τους οποίους είναι προγραμματισμένο.

Καθώς ανεβαίνουμε, τόσο απαλά ώστε δε νιώθουμε καμία κίνηση, αισθάνομαι τα μάτια του άντρα πάνω μου. Στέκονται στον κορμό μου. Και καρφώνονται εκεί καθώς γλείφει τα υπολείμματα σοκολάτας από τα δάχτυλά του. Βάζω μηχανικά τα χέρια μου εκεί όπου κοιτάζει και συνειδητοποιώ ότι μου έχει βγει το πουκάμισο. Πάνω από το παντελόνι μου φαίνεται ένα μικρό κομμάτι της κοιλιάς μου.

Τι τρέχει, Εμ; λέει ο Σάιμον, νιώθοντας την αμηχανία μου.

Τίποτα, του απαντάω και στρέφω τα μάτια μου σ' αυτόν, μακριά από τον παραξένο άντρα, ενώ ταυτόχρονα φτιάχνω το πουκάμισό μου.

Δεν άλλαξες ακόμα γνώμη; ρωτάει ήρεμα ο Σάιμον.

Δεν ξέρω, λέω. Στην πραγματικότητα δεν έχω αλλάξει, αλλά δε θέλω ο Σάιμον να νομίζει ότι δεν είμαι ανοιχτή σε μια συζήτηση γι' αυτό.

Οι πόρτες του ασανσέρ ανοίγουν, και ο άντρας βγαίνει, τρώγοντας ακόμα τη σοκολάτα του. Η ώρα της παραύστασης, λέει ο Σάιμον κοιτάζοντας γύρω του.

Είναι άλλος ένας μεγάλος λιτός χώρος, μια ευήλια περιοχή που εκτείνεται κατά μήκος του κτιρίου. Στη μιαν άκρη ένας τοίχος από κυρτό γυαλί κοιτάζει το Σίτι – μπορείς να δεις τον τρούλο του Αγίου Πέτρου, το Lloyds του Λονδίνου, όλα τα υπόλοιπα χαρακτηριστικά κτίρια και το Κάναρι Γουάρφ παραπέρα. Ο Τάμεσης σέρνεται σαν φίδι γύρω από τα Νησιά Ντογκς και χάνεται στις απέραντες πεδιάδες στα ανατολικά. Μια ξανθιά με μαύρο κοστούμι σηκώνεται από μια δερμάτινη καρέκλα, όπου πληκτρολογεί κάτι σ' ένα iPad.

Καλώς ορίσατε, Έμα και Σάιμον, λέει. Παρακαλώ, καθίστε. Ο Έντουαρντ θα σας δει σύντομα.

Στο iPad πρέπει να βρίσκονται όλα τα μείλ, επειδή έπειτα από δέκα λεπτά σιωπής λέει: Παρακαλώ, ακολουθήστε με.

Ανοίγει μια πόρτα. Από τον τρόπο με τον οποίο κινείται καταλαβαίνω πόσο βαριά είναι. Μέσα ένας άντρας κάθεται σ' ένα μεγάλο τραπέζι και, με τις γροθιές του σφιγμένες, μελετάει κάτι σχέδια. Τα σχέδια είναι τόσο μεγάλα, που μετά βίας χωρούν στο τραπέζι. Τα κοιτάζω και συνειδητοποιώ ότι δεν είναι εκτυπώσεις, αλλά πραγματικά σχέδια φτιαγμένα με το χέρι. Στη μια γωνία υπάρχουν δυο τρία μολύβια και μια γόμα, τοποθετημένα τακτικά κατά μέγεθος.

Έμα, Σάιμον, λέει ο άντρας σηκώνοντας το βλέμμα. Να σας προσφέρω έναν καφέ;

Μάλιστα, είναι όμορφος λοιπόν. Αυτό είναι το πρώτο που προσέχω πάνω του. Και το δεύτερο. Και το τρίτο. Τα μαλλιά του είναι καστανόξανθα, και οι κοντές ανοιχτόχρωμες τούφες πλαισιώνουν το πρόσωπό του. Φοράει μαύρο πουλόβερ και πουκάμισο με ανοιχτό γιακά – τίποτα το ιδιαίτερο, αλλά το μάλλινο ύφασμα πέφτει όμορφα στο κορμί του κι έχει γοητευτικό, ελαφρώς αυτοαποδοκιμαστικό χαμόγελο. Μοιάζει με σέξι χαλαρό δάσκαλο, όχι με τον παράξενο, εμμονικό τύπο που φανταζόμουν.

Και ο Σάιμον τα προσέχει όλα αυτά, ή βλέπει εμένα που τα προσέχω, επειδή ξαφνικά προχωράει και γραπώνει τον Έντουαρντ Μόνκφορντ από τον ώμο.

Ο Έντουαρντ. Σωστά; λέει. Ή Έντι; Εντ; Εγώ είμαι ο Σάιμον. Χαίρομαι που σε γνωρίζω, φίλε. Πολύ φανταχτερό το μέρος που έχεις εδώ. Αυτή είναι η κοπέλα μου, η Έμα.

Κι εγώ μορφάζω, επειδή αυτό το ψεύτικο μάγκικο ύφος είναι κάτι που κάνει ο Σάιμον με ανθρώπους από τους οποίους νιώθει ότι απειλείται. Πολύ γρήγορα λέω: Ένας καφές θα ήταν υπέροχος.

Δύο καφέδες, παρακαλώ, Αλίσσα, λέει πολύ ευγενικά ο

Έντουαρντ Μόνκφορντ στη βοηθό του. Μας δείχνει να καθίσουμε στην άλλη πλευρά του τραπεζιού.

Λοιπόν, πείτε μου, συνεχίζει όταν έχουμε καθίσει όλοι, κοιτάζοντας απευθείας εμένα και αγνοώντας τον Σάιμον, γιατί θέλετε να μείνετε στον Αριθμό Ένα της Οδού Φόλγκκεϊτ.

Όχι. Όχι δάσκαλος. Λυκειάρχης ή πρόεδρος του κυβερνητικού συμβουλίου. Το βλέμμα του εξακολουθεί να είναι φιλικό, αλλά και κάπως αυστηρό. Κάτι που, φυσικά, τον κάνει ακόμα πιο ελκυστικό.

Περιμέναμε μια τέτοιου είδους ερώτηση ή κάποια παρόμοια, και καταφέρνω να προσφέρω την απάντηση που προετοιμάσαμε, κάτι του τύπου πόσο πολύ θα εκτιμήσουμε την ευκαιρία και πως θα προσπαθήσουμε να φανούμε αντάξιοι της κατοικίας. Δίπλα μου ο Σάιμον απλώς κοιτάζει σιωπηλός και συνοφρυωμένος. Όταν ολοκληρώνω, ο Μόνκφορντ κάνει ένα ευγενικό καταφατικό νεύμα. Δείχνει να πλήττει λίγο.

Και πιστεύω πως θα μας αλλάξει, ακούω τον εαυτό μου να λέει.

Για πρώτη φορά φαίνεται να του ξυπνάει το ενδιαφέρον. Να σας αλλάξει; Πώς;

Μας λήστεψαν, απαντάω αργόσυρτα. Δύο άντρες. Δηλαδή, μάλλον παιδιά. Έφηβοι. Δεν μπορώ να θυμηθώ ακριβώς τι συνέβη, τις λεπτομέρειες. Υποφέρω από κάποιου είδους μετατραυματικό σοκ.

Συγκατανεύει συμπονετικά.

Παίρνω θάρρος και συνεχίζω: Δε θέλω να είμαι το άτομο που απλώς παρέλυσε και τους άφησε να ξεφύγουν. Θέλω να γίνω κάποια που παίρνει αποφάσεις. Που αντιστέκεται. Και πιστεύω ότι το σπίτι θα με βοηθήσει. Ενώ ότι δεν είμαστε το είδος των ανθρώπων που θα μπορούσαν να ζήσουν έτσι. Με όλους αυτούς τους κανόνες. Αλλά θα θέλαμε να προσπαθήσουμε.

Ακολουθεί ξανά παρατεταμένη σιωπή. Μέσα μου καταδιάζω τον εαυτό μου. Πώς μπορεί να είναι σχετικό αυτό που μου συνέβη; Πώς μπορεί το σπίτι να με κάνει διαφορετικό άνθρωπο;

Η απεγάδιαστη ξανθιά φέρνει τους καφέδες. Τινάζομαι όρθια να πάρω τον έναν και από τη βιασύνη και τη νευρικότητά μου χύνω το περιεχόμενο του ποτηριού, όλο το περιεχόμενο, πάνω στα σχέδια.

Χριστέ μου, Έμα, συρίζει ο Σάιμον ενώ πετάγεται όρθιος. Κοίτα τι έκανες.

Χίλια συγγνώμη, ψελλίζω απεγνωσμένα καθώς το καφετί ρυάκι ποτίζει τα σχέδια. Θεέ μου, λυπάμαι τόσο πολύ.

Η βοηθός τρέχει να φέρει πανιά. Βλέπω στην κυριολεξία την ευκαιρία να χάνεται μέσα από τα χέρια μας. Η δραματική κενή απάντηση στην πρώτη ερώτηση, όλα αυτά τα ελπιδοφόρα ψέματα που είπα στο ερωτηματολόγιο θα πάνε χαμένα τώρα. Το τελευταίο πράγμα που θα θέλει αυτός ο άντρας είναι μια ατσούμπαλη να χύνει καφέδες και να καταστρέφει το όμορφο σπίτι του.

Προς μεγάλη μου έκπληξη, ο Μόνκφορντ ξεσπάει στα γέλια. Ήταν φρικτά σχέδια, λέει. Έπρεπε να τα έχω πετάξει εδώ και εβδομάδες. Με γλίτωσες από τον κόπο.

Η βοηθός επιστρέφει με χαρτί κουζίνας και αρχίζει να σκουπίζει τα σχέδια. Αλίσα, τα κάνεις χειρότερα, δηλώνει ο Μόνκφορντ κοφτά. Άφησε εμένα.

Τυλίγει τα σχέδια ώστε να εγκλωβίσει μέσα το υγρό σαν τεράστια πάνα. Πέταξε τα, λέει και της τα δίνει.

Φίλε, λυπάμαι τόσο πολύ, μουρμουρίζει ο Σάιμον.

Για πρώτη φορά ο Μόνκφορντ τον κοιτάζει.

Ποτέ μη ζητάς συγγνώμη για κάποιον που αγαπάς, αποκρίνεται ήρεμα. Σε κάνει να δείχνεις κόπanos.

Ο Σάιμον μένει άναυδος. Εγώ το μόνο που κάνω είναι

να κοιτάζω αποσβολωμένη. Τίποτα στη συμπεριφορά του Έντουαρντ Μόνκφορντ έως τότε δεν έδειχνε ότι θα έλεγε κάτι τόσο προσωπικό. Και ο Σάιμον έχει δείρει κόσμο για πολύ πιο ασήμαντες αφορμές – πολύ πιο ασήμαντες. Αλλά ο Μόνκφορντ απλώς στρέφεται σε μένα και λέει ήρεμα: Λοιπόν, θα σας ειδοποιήσω. Σε ευχαριστώ που ήρθες, Έμα.

Ακολουθεί μια μικρή σιωπή, και στη συνέχεια προσθέτει: Και σένα, Σάιμον.

Τώρα: Τζέιν

Περιμένω σε μια αίθουσα υποδοχής στον δέκατο τέταρτο όροφο της «Κυψέλης», παρακολουθώντας δύο άντρες που συζητούν έντονα σ' έναν χώρο συνεδριάσεων από γυαλί. Ο ένας, είμαι σίγουρη, είναι ο Έντουαρντ Μόνκφορντ. Φοράει τα ίδια ρούχα με μια φωτογραφία που είδα στο διαδίκτυο – μαύρο κασμιρένιο πουλόβερ, λευκό πουκάμισο με ανοιχτό γιακά, ενώ ανοιχτόχρωμες κυματιστές τούφες πλαισιώνουν το λεπτό, ασκητικό του πρόσωπο. Είναι όμορφος. Όχι εκθαμβωτικά, αλλά έχει έναν αέρα αυτοπεποίθησης και γοητείας και σαγηνευτικό λοξό χαμόγελο. Ο άλλος άντρας τού φωνάζει, αν και το γυαλί είναι τόσο παχύ, που δεν καταλαβαίνω τι λέει – εδώ είναι τόσο ήσυχα όσο ένα κλινικό εργαστήριο. Ο άντρας κάνει ζωηρές χειρονομίες, τινάζοντας τα χέρια του κάτω από το πιγούνι του Μόνκφορντ. Κάτι στις χειρονομίες και στο μελαψό παρουσιαστικό του άντρα με κάνει να πιστεύω πως είναι Ρώσος.

Η γυναίκα που στέκεται παραδίπλα και παρεμβαίνει πού και πού θα μπορούσε κάλλιστα να είναι σύζυγος ολιγάρχη. Πολύ νεότερη από τον άντρα της, ντυμένη με τα χαρακτηριστικά σχέδια Versace και με ίσια μαλλιά, βαμμένα σε μιαν ακριβή απόχρωση του ξανθού. Ο σύζυγός της την αγνοεί, αλ-

λά ο Μόνκφορντ στρέφεται κάπου κάπου ευγενικά προς το μέρος της. Όταν ο άντρας επιτέλους σταματάει να φωνάζει, μιλάει για λίγο ήρεμα και κουνάει το κεφάλι του. Ο άντρας εκρηγνύται ξανά και φωνάζει ακόμα πιο θυμωμένα.

Η απεργάδιαστη κασιτανομάλλα που με υποδέχτηκε έρχεται προς το μέρος μου. «Πολύ φοβάμαι πως ο Έντουαρντ βρίσκεται ακόμα σε ραντεβού. Θα θέλατε να σας προσφέρω κάτι; Λίγο νερό;»

«Είμαι καλά, ευχαριστώ». Δείχνω το σκηνικό μπροστά μου. «Σ' αυτό το ραντεβού, να υποθέσω;»

Ακολουθεί το βλέμμα μου. «Χάνουν τον χρόνο τους. Δε θα το αλλάξει».

«Για ποιο θέμα διαφωνούν;»

«Ο πελάτης τού ανέθεσε την κατασκευή μιας κατοικίας όταν ήταν σε προηγούμενο γάμο. Τώρα η νέα σύζυγος θέλει ν' αλλάξει το σπίτι. Για να το κάνει πιο ζεστό, λέει».

«Και η Εταιρεία Monkford δεν κάνει ζεστούς χώρους;»

«Δεν είναι αυτό το θέμα. Από τη στιγμή που δεν έχει συμφωνηθεί στο αρχικό συμβόλαιο, ο Έντουαρντ δεν κάνει αλλαγές. Εκτός κι αν ο ίδιος δεν είναι ικανοποιημένος με κάτι. Κάποτε έφαγε τρεις μήνες για να ξαναχτίσει τη σκεπή μιας εξοχικής κατοικίας, ώστε να τη χαμηλώσει ένα μέτρο».

«Πώς είναι να εργάζεται κανείς για έναν τελειομανή;» ρωτάω. Αλλά προφανώς ξεπέρασα κάποιο όριο, επειδή εκείνη μου χαρίζει απλώς ένα ψυχρό χαμόγελο και απομακρύνεται.

Συνεχίζω να παρακολουθώ τον τσακωμό – ή, μάλλον, τον μονόλογο, επειδή ο Έντουαρντ Μόνκφορντ δε συμμετέχει ούτε στο ελάχιστο σ' αυτόν. Απλώς αφήνει τον θυμό του άλλου να τον προσπεράσει όπως το κύμα πάνω σ' έναν βράχο, με μια έκφραση που δε δείχνει τίποτα περισσότερο από ευγενικό ενδιαφέρον. Κάποια στιγμή η πόρτα ανοίγει, και ο πελάτης ορμάει έξω, ακόμα βλαστημώντας, με τη γυναίκα του να

τον ακολουθεί πασχίζοντας να ισορροπήσει επάνω στα ψηλοτάκουνά της. Ο Μόνκφορντ βγαίνει χαλαρά τελευταίος. Στρώνω το φόρεμά μου και σηκώνομαι. Έπειτα από πολλή σκέψη φόρεσα Prada – σκούρα μπλε πλισέ φούστα λίγο κάτω από το γόνατο. Τίποτα το φανταχτερό.

«Η Τζέιν Κάβεντις», του θυμίζει η βοηθός.

Γυρίζει και με κοιτάζει. Για μια φευγαλέα στιγμή δείχνει έκπληκτος. Ξαφνιασμένος μπορώ να πω, σαν να μην αντικρίζει αυτό που περιμένε. Τότε η στιγμή περνάει, και μου δίνει το χέρι του. «Τζέιν. Φυσικά. Ας περάσουμε εδώ».

Θα κοιμόμουν με αυτό τον άντρα. Τα λόγια που έχουμε ανταλλάξει είναι ελάχιστα, αλλά συνειδητοποιώ ότι κάτι, κάποιο κομμάτι μου πέρα από τον έλεγχό μου, έχει κρίνει ήδη. Μου κρατάει την πόρτα της αίθουσας συνεδριάσεων για να περάσω μέσα, κι αυτή η απλή, καθημερινή ευγενική χειρονομία φαντάζει με κάποιον τρόπο απίστευτα σημαντική.

Καθόμαστε ο ένας απέναντι από τον άλλο σ' ένα μεγάλο γυάλινο τραπέζι όπου δεσπόζει η αρχιτεκτονική μακέτα μιας μικρής πόλης. Αισθάνομαι το βλέμμα του να ταξιδεύει στο πρόσωπό μου. Όταν σκέφτηκα ότι δεν έχει εκθαμβωτική ομορφιά, το είπα προτού τον δω από κοντά. Τα μάτια του συγκεκριμένα είναι εκπληκτικά γαλάζια. Παρόλο που ξέρω πως είναι μόνο τριάντα κάτι ετών, έχουν μικρές ρυτίδες στις γωνίες. Ρυτίδες γέλιου, τις αποκαλούσε η γιαγιά μου. Αλλά στο πρόσωπο του Έντουαρντ Μόνκφορντ χαρίζουν μιαν άγρια γερακίσια ένταση.

«Κέρδιες;» ρωτάω όταν δε λέει τίποτα.

Δείχνει να συνέρχεται. «Τι να κερδίσω;»

«Τον τσακωμό».

«Α, αυτό...» Υψώνει τους ώμους και χαμογελάει, και το πρόσωπό του μεμιάς μαλακώνει. «Τα κτίριά μου έχουν απαιτήσεις από τους ανθρώπους, Τζέιν. Δεν τις θεωρώ αφόρητες,

και στην περίπτωση μου οι ανταμοιβές είναι πολύ μεγαλύτερες από τις απαιτήσεις. Υπό μια έννοια, υποθέτω, γι' αυτό βρίσκεσαι εδώ».

«Αλήθεια;»

Γνέφει καταφατικά. «Ο Ντέιβιντ, ο τεχνολόγος συνεργάτης μου, μιλάει για κάτι που ονομάζεται EX – τεχνικός όρος για την “Εμπειρία Χρήστη”. Όπως θα μάθεις, αφού διαβάσεις τους όρους και τους κανόνες του συμβολαίου, συγκεντρώνουμε πληροφορίες από τον Αριθμό Ένα της Οδού Φόλγκεϊτ και τις χρησιμοποιούμε για να βελτιώσουμε την εμπειρία χρήστη για τους άλλους πελάτες μας».

Στην πραγματικότητα είχα διαβάσει στα πεταχτά το έγγραφο των κανόνων, που αποτελούνταν από είκοσι σελίδες με ψιλά γράμματα. «Τι είδους πληροφορίες;»

Υψώνει πάλι τους ώμους. Οι ώμοι του κάτω από το πουλόβερ είναι φαρδιοί, αλλά λεπτοί. «Μεταδεδομένα κυρίως. Ποιους χώρους χρησιμοποιείς περισσότερο, τέτοιου είδους πράγματα. Και κατά καιρούς θα σου ζητάμε ν' απαντάς πάλι στο ερωτηματολόγιο, για να δούμε ποιες απαντήσεις αλλάζουν».

«Μπορώ να ζήσω με αυτό». Σταματάω, γνωρίζοντας ότι αυτό μπορεί να ακούστηκε θρασύ. «Αν μου δοθεί η ευκαιρία, φυσικά».

«Ωραία». Ο Έντουαρντ Μόνκφορντ κάνει να πιάσει έναν δίσκο όπου υπάρχουν μερικά φλιτζάνια καφέ, μια γαλατιέρα κι ένα μπολάκι με κύβους ζάχαρης. Ασυναίσθητα, τακτοποιεί τα κυβάκια σε στοίβα, δημιουργώντας ένα τέλειο τετράγωνο σαν Κύβο του Ρούμπικ. Έπειτα γυρίζει όλα τα φλιτζάνια ώστε η λαβή τους να κοιτάζει προς την ίδια κατεύθυνση. «Μπορεί να σου ζητήσω να συναντήσεις κάποιους πελάτες μας, να μας βοηθήσεις να τους πείσουμε ότι το να ζουν χωρίς μπιχλιμπίδια και ντουλάπα για τα τρόπαιά τους δεν είναι

το τέλος του κόσμου». Ακόμα ένα χαμόγελο αγγίζει τις γωνίες των ματιών του, και νιώθω να μου κόβονται ελαφρώς τα γόνατα. *Δεν είμαι εγώ αυτή*, σκέφτομαι. Και μετά: *Μήπως είναι αμοιβαίο*; Του χαρίζω με τη σειρά μου ένα μικρό ενθαρρυντικό χαμόγελο.

Σιωπή. «Λοιπόν, Τζέιν... Υπάρχει κάτι που θα ήθελες να με ρωτήσεις;»

Σκέφτομαι. «Εσύ έχτισες τον Αριθμό Ένα της Οδού Φόλγκεϊτ;»

«Ναι». Δε μακρηγορεί.

«Κι εσύ πού μένεις;»

«Σε ξενοδοχεία κυρίως. Κοντά σε οποιοδήποτε έργο δουλεύω. Είναι απόλυτα ανεκτά, αρκεί να καταχωνιάξεις όλα αυτά τα μαξιλαράκια σε ντουλάπες». Χαμογελάει ξανά, αλλά έχω την αίσθηση ότι δεν αστειεύεται.

«Δε σε πειράζει που δεν έχεις δικό σου σπίτι;»

Σηκώνει τους ώμους. «Αυτό σημαίνει ότι μπορώ να επικεντρώνομαι στη δουλειά μου». Κάτι στον τρόπο με τον οποίο το λέει δείχνει ότι δεν είναι δεκτικός σε άλλες ερωτήσεις.

Ένας άντρας μπαίνει στο δωμάτιο – εισβάλλει αδέξια, κοπανώντας την πόρτα στο στόπερ και μιλώντας ακατάπαντα. «Εντ, πρέπει να μιλήσουμε για το εύρος ζώνης. Οι βλάβες προυπαθούν να κάνουν οικονομία στις οπτικές ίνες. Δεν καταλαβαίνουν ότι σε εκατό χρόνια τα χάλκινα σύρματα θα είναι τόσο απαρχαιωμένα, όσο σήμερα οι υδρορροές από μόλυβδο...»

Ο άντρας είναι ένας ατημέλητος μεγαλόσωμος άνθρωπος με έντονη αξυρισιά, που καλύπτει το στρουμπουλό με προγούλι πρόσωπό του. Τα μαλλιά του, που είναι πιο γκριζα από τα γένια του, είναι πιασμένα αλογοουρά. Παρά τον κλιματισμό, φοράει σορτσάκι και σαγιονάρες.

Ο Μόνκφορντ δε δείχνει να ενοχλείται από τη διακοπή.

«Ντέιβιντ, από δω η Τζέιν Κάβεντις. Έχει κάνει αίτηση για τον Αριθμό Ένα της Οδού Φόλγκεϊτ».

Άρα αυτός πρέπει να είναι ο Ντέιβιντ Θιέλ, ο τεχνολόγος συνεργάτης. Τα μάτια του, τόσο βαθουλωμένα στο πρόσωπό του ώστε μετά βίας διακρίνω την έκφρασή τους, γυρίζουν σε μένα αδιάφορα και ύστερα επιστρέφουν στον Μόνκφορντ. «Πραγματικά, η μόνη λύση για την πόλη είναι να έχει τον δικό της δορυφόρο. Πρέπει να αναθεωρήσουμε τα πάντα...»

«Έναν αφοσιωμένο δορυφόρο; Αυτή είναι μια ενδιαφέρουσα σύλληψη...» αποκρίνεται ο Μόνκφορντ σκεπτικός. Κοιτάζει εμένα. «Πολύ φοβάμαι ότι πρέπει να μας συγχωρήσεις, Τζέιν».

«Φυσικά». Καθώς σηκώνομαι, τα μάτια του Ντέιβιντ Θιέλ καρφώνονται στα γυμνά μου πόδια. Το βλέπει και ο Μόνκφορντ και συνοφρυώνεται ελαφρά. Έχω την αίσθηση ότι πάει να πει κάτι, αλλά μετά συγκρατείται.

«Ευχαριστώ που με δέχτηκες», λέω ευγενικά.

«Θα επικοινωνήσουμε σύντομα», αποκρίνεται.

Τότε: Έμα

Και μετά, την επόμενη ακριβώς μέρα, λαμβάνω ένα μείλ:
Η αίτησή σας εγκρίθηκε.

Δεν μπορώ να το πιστέψω – και, κυρίως, επειδή το μείλ δεν περιλαμβάνει τίποτε άλλο: καμία λεπτομέρεια για το πότε μπορούμε να μετακομίσουμε ή στοιχεία τραπεζικού λογαριασμού ή ποιο είναι το επόμενο βήμα μας. Τηλεφωνώ στον μεσίτη, τον Μαρκ. Τώρα πια τον έχω γνωρίσει καλά και δεν τον βρίσκω τόσο αντιπαθή.

Ακούγεται πολύ χαρούμενος όταν του το λέω. Από τη στιγμή που είναι άδειο, λέει, μπορείτε να μετακομίσετε και το Σαββατοκύριακο αν θέλετε. Πρέπει να υπογράψετε κάτι χαρτιά και να εγκαταστήσουμε την εφαρμογή στα κινητά σας. Στην ουσία, αυτό είναι όλο.

Στην ουσία, αυτό είναι όλο. Μόλις τώρα συνειδητοποιώ ότι τα καταφέραμε. Θα ζήσουμε σ' ένα από τα πιο απίστευτα σπίτια του Λονδίνου. Εμείς. Εγώ και ο Σάιμον. Όλα θα είναι διαφορετικά τώρα.

3. Εμπλέκεσαι σ' αυτοκινητικό ατύχημα στο οποίο φταις εσύ. Η άλλη οδηγός έχει μπερδευτεί και νομίζει πως φταίει εκείνη. Λες στην αστυνομία πως έφταιγες εσύ ή όχι;

☐ Φταίει εκείνη

☐ Φταίω εγώ

Τώρα: Τζέιν

Κάθομαι στον λιτό άδειο χώρο του Αριθμού Ένα της Οδού Φόλγκεϊτ απόλυτα ευτυχισμένη.

Το βλέμμα μου ρουφάει την άθικτη κενότητα του κήπου. Καταλαβαίνω τώρα γιατί δεν υπάρχουν καθόλου λουλούδια. Ο κήπος έχει διαμορφωθεί με βάση τα *καρεσσανσούνι*, κατά το διαδίκτυο, τους μεσαιωνικούς κήπους των βουδιστικών ναών. Τα σχήματα είναι συμβολικά: βουνό, νερό, ουρανός. Είναι ένας κήπος για διαλογισμό, όχι για την καλλιέργεια φυτών.

Ο Έντουαρντ Μόνκφορντ έζησε έναν χρόνο στην Ιαπωνία μετά τον θάνατο της γυναίκας και του γιου του. Αυτό ήταν που με έκανε να το ψάξω.

Ακόμα και το διαδίκτυο είναι διαφορετικό εδώ. Όταν η Καμίλα κατέβασε την εφαρμογή στο κινητό και στον φορητό υπολογιστή μου και μου έδωσε το ειδικό βραχιολάκι που ενεργοποιεί τους αισθητήρες του Αριθμού Ένα της Οδού Φόλγκεϊτ, συνδέθηκε με το Wi-Fi και πληκτρολόγησε έναν κωδικό. Από τότε, κάθε φορά που ανάβω μια συσκευή, με υποδέχεται όχι το Google ή το Safari, αλλά μια λευκή σελίδα και η λέξη «Οικονόμος». Υπάρχουν μόνο τρεις επιλογές: «Σπίτι», «Εύρεση» και «Σύννεφο». Το «Σπίτι» εμφανίζει την κατάστα-

ση στην οποία βρίσκονται τα φώτα, η θέρμανση και διάφορα άλλα συστήματα του σπιτιού. Υπάρχουν τέσσερις ρυθμίσεις από τις οποίες μπορείς να επιλέξεις: Εργασία, Ήρεμο, Παιχνιδιάρικο και Σκοπός. Το «Εύρεση» με πηγαίνει στο διαδίκτυο. Το «Σύννεφο» είναι ο αποθηκευτικός χώρος.

Κάθε μέρα ο Οικονόμος προτείνει τι ρούχα πρέπει να φορέσω, ανάλογα με τον καιρό, μου υπενθυμίζει τα ραντεβού μου και τι βρίσκεται τη δεδομένη στιγμή στο πλυντήριο. Αν τρώω μέσα, γνωρίζει τι υπάρχει στο ψυγείο, πώς μπορώ να το μαγειρέψω και πόσες θερμίδες θα προσθέσει στο ημερήσιο σύνολό μου. Στο μεταξύ η «Εύρεση» φιλτράρει διαφημίσεις, σελίδες που μου δίνουν συμβουλές για επίπεδη κοιλιά, θλιβερές ιστορίες, κουτσομπολιά για ασήμαντες διασημότητες, άχρηστες πληροφορίες και *cookies*. Δεν υπάρχουν αγαπημένα, ιστορικό ούτε αποθηκευμένα δεδομένα. Όλα σβήνονται με το που κλείνω την οθόνη. Είναι απολαυστικά απελευθερωτικό.

Μερικές φορές βάζω απλώς ένα ποτήρι κρασί και τριγυρίζω αγγίζοντας αντικείμενα, εγκλιματίζομαι στις δροσερές πολυτελείς υφές, αλλάζω τη θέση μιας καρέκλας ή ενός βάζου. Φυσικά ήξερα ήδη το ρητό «Ουκ εν τω πολλώ το ευ», αλλά δεν είχα εκτιμήσει έως τώρα πόσο πραγματικά *αισθησιακό* είναι το λιγότερο, πόσο πλούσιο και απολαυστικό. Τα ελάχιστα έπιπλα είναι κλασικά ντιζαϊνάτα: καρέκλες τραπεζαρίας Χανς Βέγκνερ σε ανοιχτόχρωμη οξιά, λευκά σκαμπό Νικόλ στην κουζίνα, λιτός καναπές Λισόνι. Και το σπίτι συνοδεύεται από πολλά άλλα πολυτελή μικροπράγματα – αφράτες λευκές πετσέτες, λινά απαλά σεντόνια, κολονάτα ποτήρια κρασιού από φυσικό γυαλί. Κάθε άγγιγμα είναι και μια μικρή έκπληξη, μια απόλυτη εκτίμηση της ποιότητας.

Αισθάνομαι σαν ηρωίδα ταινίας. Μέσα σε όλο αυτό το υπέροχο γούστο, το σπίτι με κάνει με κάποιον τρόπο να περ-

πατάω πιο κομπά, να στέκομαι πιο προσεκτικά. Φυσικά, κανένας δε με βλέπει, αλλά ο Αριθμός Ένα της Οδού Φόλγκεϊτ δείχνει να γίνεται το κοινό μου, γεμίζοντας τους λιτούς χώρους με ήρεμες κινηματογραφικές παρτιτούρες από την αυτόματη λίστα μουσικής του Οικονόμου.

Η αίτησή σας εγκρίθηκε. Αυτό ήταν το μόνο που έλεγε το μείλ. Πίστευα πως απέτυχα λόγω της σύντομης συνάντησής μας, αλλά προφανώς ο Μόνκφορντ έχει μια κλίση προς το σύντομο σε όλους τους τομείς. Και είμαι σίγουρη πως δεν ήταν της φαντασίας μου η έλξη μεταξύ μας. *Ε λοιπόν, αυτός ξέρει πού βρίσκομαι*, σκέφτομαι. Ακόμα και η αναμονή είναι φορτισμένη με έναν αισθησιασμό, ένα είδος σιωπηλού προκαταρκτικού.

Και μετά είναι τα λουλούδια. Τη μέρα που μετακόμισα, βρίσκονταν στο κατώφλι – ένα πελώριο μπουκέτο από κρίνα, ακόμα τυλιγμένα στο σελοφάν. Κανένα σημείωμα, τίποτα που να δείχνει αν αυτό είναι κάτι που κάνει σε όλους τους ενοικιαστές ή μια ξεχωριστή χειρονομία ειδικά για μένα. Του στέλνω ούτως ή άλλως ένα ευγενικό ευχαριστώ.

Όταν βρίσκω το τέταρτο πανομοιότυπο μπουκέτο, αποφασίζω πως αρκετά πια. Το όνομα του ανθοπωλείου είναι τυπωμένο στο σελοφάν. Τηλεφωνώ και ρωτάω αν γίνεται να αλλάξω την παραγγελία για κάποιον άλλο.

Η γυναίκα στην άλλη άκρη της γραμμής απαντάει σατισμένη. «Δε βρίσκω κάποια παραγγελία για τον Αριθμό Ένα της Οδού Φόλγκεϊτ...»

«Μήπως είναι στο όνομα Έντουαρντ Μόνκφορντ; Ή Εταιρεία Monkford;»

«Τίποτα τέτοιο. Στην πραγματικότητα, τίποτα σχετικό με την περιοχή σας. Εμείς βρισκόμαστε στο Χάμερσμιθ – δεν κάνουμε αποστολές τόσο μακριά».

«Μάλιστα...» αποκρίνομαι μερδεμένη. Την επόμενη μέ-

ρα, όταν έρχονται κι άλλα κρίνα, τα παίρνω με σκοπό να τα πετάξω στα σκουπίδια.

Και τότε το βλέπω – μια κάρτα, η πρώτη, στην οποία κάποιος γράφει:

Έμα, θα σε αγαπάω για πάντα. Κοιμήσου γαλήνια, αγάπη μου.

*Παρακαλώ, κάνε μια λίστα με οτιδήποτε
θεωρείς βασικό στη ζωή σου.*

Το ζητούμενο της αγγελίας φαίνεται παράξενο, ίσως και αδιάκριτο· και για τις δύο γυναίκες που θα απαντήσουν οι συνέπειες θα είναι ολέθριες.

ΕΜΑ

Προσπαθώντας να ξεπεράσει μια τραυματική διάρρηξη, η Έμα μετακομίζει στο διαμέρισμα στον Αριθμό Ένα της Οδού Φόλγκεϊτ, ένα πραγματικό αρχιτεκτονικό μοντέρνο αριστούργημα.

Παρ' όλα αυτά, υπάρχουν κανόνες. Ο αιγιματικός αρχιτέκτονας που το σχεδίασε έχει τον απόλυτο έλεγχο: δεν επιτρέπονται βιβλία, διακοσμητικά μαξιλάρια, φωτογραφίες ή οποιοδήποτε προσωπικό αντικείμενο. Ο χώρος έχει στόχο να μεταμορφώσει τον ένοικο – και όντως το κάνει.

ΤΖΕΪΝ

Έπειτα από μια προσωπική τραγωδία, η Τζέιν χρειάζεται μια νέα αρχή. Όταν βρίσκει το διαμέρισμα στον Αριθμό Ένα της Οδού Φόλγκεϊτ, το ερωτεύεται ακαριαία – όπως και τον σαγηνευτικό δημιουργό του. Αφού μετακομίζει, η Τζέιν σύντομα μαθαίνει για τον πρόωγο χαμό της προηγούμενης ενοίκου, μιας κοπέλας παρόμοιας ηλικίας και εμφάνισης με την ίδια. Καθώς προσπαθεί να βρει την αλήθεια, άθελά της ακολουθεί τα ίδια μονοπάτια και βιώνει τις ίδιες εμπειρίες με το προηγούμενο κορίτσι.

*Στα χνάρια του παγκόσμιου μπεστ σέλερ ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΟΥ ΤΡΕΝΟΥ,
ένα συγκλονιστικό ψυχολογικό θρίλερ για τη ζωή δύο γυναικών
μέσα από ένα καλειδοσκόπιο διπροσωπίας, εξαπάτησης και θανάτου.*

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-1982-4

9 786180 119824

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΕ: 17982

Γ Ι Α Κ Α Τ Α Σ Υ Ρ Ρ Ο Η Α Ν Α Γ Ν Ω Σ Τ Ε Σ